

APRIL 1999

SOLIA

THE HERALD
JACKSON, MI

APR 20 1999
VOL. LXIV, No. 4
LIBRARY-P.A.S.O.I.

Pascha, Holy Light — Neamt Monastery, Romania

SOLIA

THE
HERALD

**BUSINESS MANAGER /
ROMANIAN EDITOR:**
Dinu Cruga

**ENGLISH EDITOR /
SECRETARY:**
Rev. Dn. David Oancea

CHAIRMAN:

Rt. Rev. Bishop
Nathaniel Popp

STAFF:

Mark Chestnut
Florence Sirb

SOLIA — THE HERALD (ISSN 0038-1039) is published monthly for \$12.00 per year: United States, \$14.00 per year: Canada, and \$16.00 per year in other countries by The Romanian Orthodox Episcopate of America, 2535 Grey Tower Road, Jackson, MI 49201-9120. Periodicals postage paid at Jackson, Michigan, and additional offices. Phone: (517) 522-3656, Fax: (517) 522-5907. E-mail: roeasolia@aol.com. Internet: <http://www.roea.org>.

POSTMASTER: Send address changes to: SOLIA — THE HERALD, P.O. Box 185, Grass Lake, MI 49240-0185, U.S.A.

Articles and news published in SOLIA do not necessarily reflect the views or the endorsement of the Romanian Orthodox Episcopate of America.

“THE EASTER FAITH”

by Fr. Alexander Schmemmann

In the days that follow Easter, I repeatedly and involuntarily return to the same question: if the unprecedented affirmation “Christ is risen” contains the entire essence, depth, and meaning of Christian faith; if in St. Paul’s words “your faith is in vain” if Christ has not been raised (1 Cor. 15:14), then how does it make a difference here and now in our life, in my life? Another Pascha has come and gone. Once again we experienced that amazing night, the sea of burning candles, the growing excitement; there we were, once again, in the midst of a service of radiant joy, whose entire content was like one exultant hymn: “Now all is filled with light, heaven and earth and the lower regions. Let all creation celebrate the rising of Christ. In him we are established.” What joyful, victorious words! Everything is united: heaven, earth, the underground kingdom of death. The whole world participates in this victory, and in Christ’s resurrection discovers its own meaning and affirmation.

But it passes, the night is over, the celebration ends, we leave the light and return to the world, we descend back to earth and reenter the normal, everyday, sober reality of our life. And what do we find? Everything is the same, nothing has changed, and it seems that nothing, absolutely nothing has any connection whatsoever to the song we heard in church, “Let all creation celebrate the rising of Christ. In him we are established.” And now doubt begins to creep into our soul. These words, so beautiful, so sublime — more beautiful and sublime than any other words on earth — could they be just an illusion, a dream? Soul and heart drink passion-

CHRIST IS RISEN!

ately of these words, but cold reason says: dreams, self-deception! Two thousand years have gone by, and what have these words been able to do? Where is their power? Where is their victory? My goodness, how often Christians see this and just hang their heads and don’t even try to fit all the pieces together. Leave us alone, they seem to tell the world, let us have our last precious possessions, comfort and joy! Don’t interfere — as we proclaim in church, behind closed doors, that the whole world exults. If you won’t interfere with us, we won’t interfere with you as you construct, direct, and live in this world any way you please ...

Cont. on page 12

COVER: At the beginning of the Resurrection Service on Pascha night, as the priest brings the paschal candle out of the altar into the dark church, he intones the beautiful hymn: “Come, receive the light from the Light, that is not overtaken by night. Come let us glorify Christ, who is risen from the dead.” The hymn, combined with the action of all the faithful lighting their candles from the one paschal candle, is a powerful, spiritually and emotionally moving experience which proclaims the victory of our Savior over darkness, sin and death, giving all who follow the Resurrected Christ the opportunity to share in this victory of new life. (Photo by Jacques Cousin at Neamt Monastery, Romania, from the photo journal *Eikon - Images of the Orthodox World*, September 1998.)

PASCHAL PASTORAL LETTER 1999

To our beloved clergy, monastics and pious faithful of our God-protected Episcopate,
Grace, mercy and peace from God and from us our fatherly love and hierarchal blessing.

Christ is risen! Truly, he is risen!

Dearly Beloved:

On this wonderful day of days and festival of festivals, all creation is celebrating the triumph of humility over pride, of righteousness over sin, of light over darkness, of love over hate, of life over death, of immortality over mortality. We are celebrating God's gift to his creation, the restoration of the fallen world. At the first creation, the All-Holy Trinity, Father, Son and Holy Spirit, out of love, created all which exists. A fundamental gift from God to man was the endowment of free will which included willful service to God. God is love, and love does not force. The response to love, however, is embracing the other with service, to "do unto others as you would have done to you."

Adam chose not to serve the God who loves but to exult himself, placing himself before his creator. Thus, pure love was thwarted by self-love, and self-love is the foundation of human sin. "Sin entered the world through one man, and through sin death, and thus death has spread through the whole human race because everyone has sinned." (Romans 5:12) Sin means to place oneself before others, and in particular, before the Creator, Savior and Sanctifier.

The result and inheritance of Adam's sin has been mortality to his descendants and disorder in the natural world. The enemy of mankind is death itself, but death will not exist for ever. "After that will come the end, when (Christ) hands over the kingdom to God the Father,...and the last of the enemies to be destroyed is death, for everything is to be put under his feet." (I Corinthians 15:24,25)

Belief in a resurrection was not invented in the apostolic age. Some ancient peoples believed in one form or another of an after-life. In the Hebrew tradition, many of the prophets spoke of the resurrection as an event to come, while others who were empowered by God through their intercession before the Throne of the Almighty, resurrected the dead.

Remember Ezechiel's prophecy of the dry bones in chapter 37:3, 13: "(God) said to (Ezechiel) 'Son of man, can these bones live?' I said, 'You know Lord God'...And you will know that I am the Lord God when I open your graves and raise you from your graves, my people." Recall what Isaiah foretells in chapter 26:19: "Your dead will come to life, their corpses will rise; awake, exult, all you who lie in the dust, for your dew is a radiant dew and the land of ghosts will give birth."

But not only is there prophecy in the Old Testament time but actual resurrections by those chosen by God. Elijah speaks of his raising the son of the widow of Zarephath in Sidon. "Lord God, do you mean to bring grief to the widow who is looking after me by killing her son? ...The Lord heard the prayer of Elijah and the soul of the child returned to him again and he revived.... 'Look' Elijah said, 'your son is alive.' And the woman replied, 'Now I know you are a man of God and the word of Yahweh in your mouth is truth itself.'" (3 Kings 17:20-24)

The successor to Elijah, Elisha, also raised the dead. "Elisha then went to the house, and there on his bed lay the child, dead. He went in and shut the door on the two of them and prayed to the Lord...When (the mother) came to him, he said, 'Take up your son.'" (4 Kings, 4:32, f)

The power given to the prophets was the power of the Son of God who himself has the power to raise the dead. Luke the Evangelist states: "...it happened that a dead man was being carried

out for burial, the only son of his mother and she was a widow...When the Lord saw her he felt sorry for her...and he said, 'Young man, I tell you to get up.' And the dead man sat up and began to talk, and Jesus gave him to his mother." (7:14)

Just days before his crucifixion, Jesus raised Lazarus who had been buried four days. "Meanwhile a large number of Jews heard that (Jesus) was there and came not only on account of Jesus but also to see Lazarus whom he had raised from the dead." (John 12:9)

Thus we come to understand that our own belief in the resurrection has come through the ages. Now, Christ himself, who raised the dead, allowed himself to be put to death so that he could encounter death as an innocent man, free from sin and by his just state free us from the authority, the power, the sting of death.

In seizing Christ, death took that which was not its to take and thus its "right," its "privilege," was destroyed, because the right of death over man was due to man's guilt. Christ was guilt-free, and thus death was guilty of injustice. Christ was obedient to the Father, sin-free and thus, as a new Adam, he gave to those who believe in him the right to be born anew, to become sin-free through baptism and to be death-free in observing his commandments and returning his love.

As the seed which is dry has the potential of life after it has been cast down into the earth, so, too, we who are of the earth have the potential of eternal life after the universal resurrection. "I tell you solemnly, when all is made new and the Son of Man sits on his throne of glory, ...and everyone who has left houses, brothers, sisters, father, mother, children or land for the sake of my name will be repaid a hundred times over, and also inherit eternal life." (Matthew 19:28-29)

Thus, today, we rejoice for we have been re-routed from the contorted path toward annihilation to the certain expressway to eternity. "For God sent his Son into the world not to condemn the world, but so that through him the world might be saved." (John 3:17) The Kontak Hymn of Tone 7 wonderfully encapsulates the expression of universal rejoicing in Christ's victory over Adam's sin and mortality's claim over mankind.

"The dominion of death can no longer hold man captive,
for Christ descended, shattering and destroying its powers!
Hades is bound. The prophets together rejoice, for the
Savior stood before them and said to those who believe:
O you faithful! Come out to resurrection!"

There will be, before being clothed with immortality, a judgement of worthiness. Christ warns us: "Do not be surprised at this, for the hour is coming when the dead will leave their graves at the sound of his voice; those who did good will rise again to life; and those who did evil, to condemnation." (John 5:28-29) "Then (the Son of Man) shall answer, 'I tell you solemnly, insofar as you neglected to do this to one of the least of these, you neglected to do it to me.' And they will go away to eternal punishment, and the virtuous to eternal life." (Matthew 25:45-46)

"Brothers, put it this way: flesh and blood cannot inherit the kingdom of God; and the perishable cannot inherit what lasts forever...the dead will be raised, imperishable, and we shall be changed as well, because our present perishable nature must put on imperishability, and this mortal nature must put on immortality." (I Corinthians 15:50,52-3)

Inasmuch as we bear in us the tendency to be self-centered, whether we are married or single, with offspring or barren, we must be careful of self-love or exaggerated, distorted love for others. True belief in God's word and promise can be stymied in our hearts. We can become so concerned for success in this world and engrossed in the material life that the resurrection of our Lord, which is the promise of the universal resurrection, can become to us a matter of indifference, insignifi-

cance, and we may be living in denial of it. In this manner, we are also living in denial of our own resurrection.

Belief in the resurrection demands of us patience and the effort of renewal, return to God, restoration of his image in us. We are called to work out our salvation by our faith and life in Christ empowered by his grace in the Sacramental life of the Church. We hold that all humanity will be resurrected to eternal life or eternal damnation, the choice being made by each of us in this earthly existence.

This is why our life in the Church, the communion of all believers in the one Body, is so important. We are strengthened by one another in the unity of the faith, worshiping together with one voice and one mind not only during the holy services but in the service of our daily life. "Let us offer ourselves and one another to Christ our God." This is why there must be peace and harmony in the Church, for the Holy Spirit unifies but the self-love in us thrusts us toward division and disunity.

The Church, the Body of Believers whose living head is Christ himself, cannot be thought of as merely an association or a building or institution, but as a living organism which renews, restores, and cleanses its members on a continuous basis. There is no moment which is not precious to our salvation, and there is no action which does not weigh heavy on this reality. Neither mediocrity nor indifference have a place in the Church. "I have this complaint to make: you have less love now than you used to." (Rev. 2:4)

It is to be strengthened as one that together and aloud we recite the Symbol of faith, said by the entire body of worshipers, for we all confess: "I look for the resurrection of the dead and the life of the world to come! Amen!"

"Christ God, the giver of life, with his life-creating hand,
raised all the dead from the depths of darkness.

He bestowed resurrection on the human race for he is the
Savior, the resurrection, the life and God of all."

Kontak Hymn Tone 6

Christ bestows resurrection which is a gift. Because of our free will, we may accept or refuse this gift. We know by faith that the universal resurrection is a predicted divine act, one which is not open to anyone as a choice. It will happen. One can choose to be with God or not, to be in light or to plunge into darkness, to be alive in Christ or remain dead in oneself. We acknowledge that we are still in warfare with our self and with the fallen world in which we live. Satan is not dead, but he has no power other than that which we forfeit to him. "The prince of this world is on his way. He has no power over me..." (John 14:30)

Jesus Christ has conquered. We have heard this good news. We trust in the truth of this notification, and we must patiently and with grace live our lives in anticipation of our own death and burial in prelude to the universal resurrection and restoration to the Father through Jesus Christ.

Today the scoreboard is on our side, we are the winning team, our captain has led us to victory. This is the only race, the time of our life. This is the only cheer, that "Christ is risen!" This is a sure thing that he will come again, and this time to judge the living and the dead. It is a day of rejoicing, a day of good cheer! Together with those who have gone before us let us cry out: Praise the Lord for he is good, his love is everlasting and his mercy is to the ends of the earth. Hallelujah! Christ is risen! Hallelujah! Truly, he is risen!

+NATHANIEL

By the Mercy of God, Bishop of Detroit and the Romanian Episcopate

HOLY SYNOD STATEMENT ON KOSOVO

Deeply moved by the suffering of the people of Kosovo, brought about by the armed conflict among the various parties therein, we, the Holy Synod of Bishops of the Orthodox Church in America, join our voice in support of all honorable efforts and worthy actions to bring about peace in that ancient land.

We uphold and praise the statements and appeals of Bishop ARTEMIJE of Raska-Prizren, Serbian Orthodox Bishop in Kosovo, who has exhorted the warring parties to put an end to all forms of oppression and aggression, calling for inter-communal dialogue between the Serbian and Albanian citizens, urging them to establish true democracy and freedom as the basis for a peaceful solution to the Kosovo tragedy.

To our support of Bishop ARTEMIJE'S statements and fervent appeals, we add our own conviction that although democracy implies the rule of the majority, nevertheless, it also guarantees and upholds the rights of minorities in the context of the rule of law.

We welcome and strongly support the Appeal of Conscience Foundation's "Kosovo-Peace and Tolerance Conference" held in Vienna, March 16-18, which brings together Orthodox, Muslim, and Roman Catholic religious leaders from Kosovo, as well as representatives of international organizations, political leaders and diplomats, representative scholars and experts.

This unique gathering is a vital sign of the determination of the religious leaders of Kosovo to bring peace to their people through inter-communal and inter-religious dialogue.

This cooperation in which the leading representatives of the religious communities are engaged, merits full support from ecumenical and religious bodies, concerned states, and the international community.

Thus we, the Holy Synod of the Orthodox Church in America, meeting in our annual Spring Session, March 15-18, 1999, at Oyster Bay Cove, New York, give thanks to Almighty God for bringing about the convening of the "Kosovo-Peace and Tolerance Conference" and fervently pray that it may bear the fruit of peace. ✱

LIFTING THE SUSPENSION OF REV. FR. ION VESA

In the presence of His Grace, Bishop NATHANIEL and His Grace, Bishop JOB of Chicago, Rev. Fr. Ion Vesa **admitted** that he had affiliated himself with a non-canonical group in New York, which was against the Act of Loyalty to his hierarch, Bishop NATHANIEL, which he signed on March 19, 1993; that he assisted in religious services with Rev. George Cojan who is under suspension by his hierarch, Bishop NATHANIEL, even though he knew of this suspension; that he continued to perform religious services even though he had been suspended from so doing by his hierarch, Bishop NATHANIEL, until the resolution of his case by the Spiritual Consistory; that he participated in the disturbance in the St. Mary Parish, Elmhurst, New York, April 26, 1998, over which his dean, Very Reverend Mircea Marinescu was officially presiding.

Rev. Fr. Ion Vesa, however, did **repent** of his actions, asking forgiveness and reconciliation with his hierarch, Bishop NATHANIEL and the Episcopate and **accepted** the conditions suggested to His Grace, Bishop NATHANIEL, by the Spiritual Consistory; to wit,

1. That he, Rev. Fr. Ion Vesa, affirms publicly, that he submits himself without reservation to the hierarch of the Episcopate (Bishop NATHANIEL);
2. That he will confess to a spiritual father appointed by His Grace, Bishop NATHANIEL;
3. That he accepts suspension from performing any priestly functions, whether in public or in private for a period of eight months;
4. That after the eight months he may be allowed to resume his priestly functions and is on a period of probation for two years from that day.

Fr. Vesa is attached to the St. Dumitru Parish, New York, for the eight months, beginning with March 25, 1999.

His Grace, Bishop NATHANIEL, gives thanks to the Almighty God, for his blessings of illumination and grace bestowed on the Episcopate, its clergy and hierarch. ✱

MAY ISSUE
DEADLINE
April 16

NOTICE - CORRECTION

Orthodox Brotherhood U.S.A. Conference
October 22-24, 1999

St. Mary Church, Chicago, Illinois

*Please correct the location printed on page 57
of Calendarul Solia 1999.*

WORLD CHURCH NEWS

Pope to Visit Romania in May

Bucharest, March 15 (Reuters) - Pope John Paul's historic visit to predominantly Orthodox Romania in May will be confined to the capital Bucharest, Orthodox officials say. "The Vatican accepted the program of the visit which will include only the capital," Orthodox Bishop NIFON (Mihaita) told state radio. He said the three-day visit, starting on May 7, would include Romanian Catholic and Orthodox services, talks with Orthodox Patriarch TEOCTIST and with Catholic clerics, and a meeting with Romania's President Emil Constantinescu and government officials.

The announcement ended disputes between the Orthodox and Catholics over the itinerary and length of the Pope's visit. The Pope's flock in Romania includes both eastern-rite or Greek Catholics, who retained much of their Orthodox-style liturgy after aligning with Rome in the 17th century, and a smaller community of Roman Catholics, whose Western or Latin tradition had always accepted the authority of the Vatican. Many had hoped he would visit the western region of Transylvania and eastern province of Moldova, both of which have large Catholic populations. The Orthodox Church, which claims the allegiance of 80 percent of Romania's 22 million people, said the itinerary was in line with initial plans set earlier this year. The Orthodox had long withheld their assent to a papal visit, saying disputes over church property should be settled first.

Eastern-rite Catholicism was banned by the communist authorities after World War II and many of their churches were turned over to the Orthodox. The 300,000-strong eastern-rite community has sought the return of some 2,000 churches. Despite some progress in high-profile talks, disputes still erupt from time to time.

Patriarchate of Constantinople Elects New Bishops

Constantinople, March 13 - The Holy Synod of the Ecumenical Patriarchate has elected four candidates to be bishops in previously vacant dioceses. His Grace Bishop STEPHANOS, formerly of Nazianzus, has been unanimously elected to be the Metropolitan of Tallinn and all Estonia, at the request of Archbishop JOHN of Karelia and all Finland (locum tenens of the Autonomous Orthodox Church of Estonia) and by the clergy and lay representatives of the Church in Estonia. During the same session, three new eparchial bishops were elected for the Archdiocese of the United States: Atlanta - His Grace Bishop ALEXIOS (until now an auxiliary bishop to Archbishop SPYRIDON); New Jersey - His Grace Bishop GEORGE (until now an auxiliary bishop to Archbishop SPYRIDON); Detroit - Very Rev. Archimandrite Nicholas Pissare (until now the dean of Holy Cross Church in Brooklyn, New York).

Orthodox Youth of Albania Reach Out

Orthodox youth and university students of Tirana have been responding to Christ's call to care for those in need for the past three years in a variety of ways. As a part of their Christian responsibility, every Sunday they visit Tirana's School for the Blind, as well as occasionally visit the local old age home, orphanage, and various hospitals. This year, an average of 20 students, divided into two groups, spend an hour and a half each week with the 40 resident blind children who range in age from 6-15. This year, they received permission from the director of the school to take the children on excursions around the city. A new part of these excursions, which began at the beginning of the New Year, includes attendance at the Sunday Divine Liturgy in the Cathedral of the Annunciation. The children look forward to receiving the Archbishop's blessing, and being warmly welcomed by the faithful of Tirana. Special funds have allowed the students to furnish the School for the Blind with special equipment, including radios, cassette players, and educational toys. Another occasional outreach of the students is visiting the old age home, orphanage, and local hospitals of Tirana. Here, they take treats, as well as reading material. After any visit, each student is committed to praying for any and all patients they encounter every week. A new project of the youth in the beginning of February was raising awareness for the need of blood donation in Tirana. A representative of the Tirana Blood Bank spoke to more than 60 university students, as well as the 55 seminarians at the Resurrection of Christ Theological Academy, explaining the desperate situation of the Blood Bank. In 1990, more than 13,000 people donated blood. In 1997, only 1500 gave blood, even though during this same time period the population of Tirana has exploded from 350,000 to 700,000 inhabitants. A positive result of this project was that 55 students donated blood.

IOCC to Deliver Relief to Suffering Russians

BALTIMORE (IOCC) — Following what has been described as the worst harvest in Russia in half a century, International Orthodox Christian Charities (IOCC) is launching a food aid program to begin this spring in Moscow and eight other regions in Central Russia. The twelve month program will provide essential aid to an estimated 250,000 needy people. Vulnerable individuals identified during an assessment by an IOCC team that visited Russia last November will be the recipients of 21,000 tons of food. Children in orphanages, homes for the aged, hospitals, and charitable soup kitchens will benefit from such basic food supplies as flour, beans, rice, dry milk, and vegetable oil. Elderly and pensioners, large families, and the disabled will also be assisted. The IOCC distribution is part of a massive food aid package by the U.S. Department of Agriculture (USDA). "The Church of Russia, through its network of dioceses and parishes, is close to the social needs and to the suffering among Russia's vulnerable people," recalled Metropolitan Philip of the Antiochian Orthodox Christian Archdiocese of North America. "The U.S.

Cont. on page 8

DORMITION MONASTERY

Rives Junction, Michigan

BRIGHT WEEK PILGRIMAGE AND GROUND BREAKING CEREMONY FOR THE NEW GUEST HOUSE

*We invite all clergy and faithful to participate
in this year's Bright Week services:*

Saturday, April 17, 1999 — Bright Saturday:

9:00 a.m. — Matins
10:00 a.m. — Hierarchal Holy Liturgy with
His Grace Bishop NATHANIEL

The blessing and the ground breaking ceremony
for the new **Guest House** will take place after the
Divine Liturgy. A festive lunch will follow.

WEB SITE

Check out the Episcopate web site for Solia
back issues and other great information:
<http://www.roea.org>

BE A "FRIEND" OF SOLIA

Send your tax-deductible donation to:
R.O.E.A., PO BOX 185
GRASS LAKE, MI 49240-0185

World Church News *Cont. from page 7*

Government is to be commended for its selection of IOCC, an organization capable of working with the Church, to assist in implementing the current USDA program for food aid in Russia." Metropolitan Philip visited the Russian Orthodox Church in September 1997.

Serbian Metropolitan IRINEY Falls Asleep in the Lord

On February 2, 1999, His Eminence Metropolitan IRINEY of New Gracanica fell asleep in the Lord at the age of 84. He had suffered from a debilitating stroke since Lazarus Saturday 1996. Orthodoxy in general, and International Orthodox Christian Charities (IOCC) in particular, remains truly indebted to this remarkable man of God. His primary legacy is seen in bringing the New Gracanica Metropolitanate into the fold of the Serbian Orthodox Church in February 1992, thus ending a tragic schism that began in May 1963. His Eminence will long be remembered in the Serbian Orthodox Church and throughout Orthodoxy for the legacy of his building accomplishments: "building churches, building peace

and building charity." The Metropolitan fully immersed himself in his involvement with IOCC as a generous benefactor and an avid humanitarian. He made more than 20 trips to the former Yugoslavia to give comfort to the people, establish funds and ship food, clothing, medicines and hospital supplies. Born in 1914 in Serbia and baptized with the name Milan, the future Metropolitan was an excellent student and became a teacher. During WWII, he was taken prisoner by the Germans and remained in a prisoner of war camp until the end of the war. Following the war, he completed graduate theological studies at the Theological Faculty in Dorchester, England, and at St. Vladimir's Seminary in Crestwood, New York. He also graduated from Columbia University (New York) with a master's degree in philosophy. In 1953, Milan was received into the brotherhood of St. Sava Monastery, Libertyville, Illinois, where he was tonsured a monk, given the name Iriney, and ordained to the diaconate and priesthood. In 1963, he was elected as a vicar bishop for the then separated Serbian Orthodox Diocese in the USA and Canada. In 1984, Bishop IRINEY was elected to the position of Metropolitan. In 1992, at the Patriarchal Cathedral of the Serbian Orthodox Church in Belgrade, at the hands of His Holiness Patriarch PAVLE, Metropolitan IRINEY was received into the communion of the Serbian Orthodox Church and installed as Metropolitan of New Gracanica. The accomplishments of this tireless worker are indeed manifold, spanning a great variety of interests. He built two diocesan centers, four monastery churches, three children's summer camps, a seminary, and was instrumental in the founding, building and consecration of so many other churches throughout the United States, Canada, Western Europe and Australia, endowing Orthodoxy with many new and thriving centers. His keen interest in education led to the establishment of a prolific diocesan press.

New Bishop for Romanian Orthodox Church in Hungary

PRAXIS - The Hieromonk Sofronie Drincec, a former Secretary in the Patriarchal Office in Bucharest, has been elected to be the new Bishop of Gyula, Hungary, confirmed by the Holy Synod of the Romanian Orthodox Church during its session on February 4, 1999. Born in Arad in 1967 and baptized with the name Radu Stefan, he completed studies in medicine in Timisoara and then entered the Orthodox Theological Faculty in Arad. During his theological studies, he worked as a physician in two hospitals in Arad. From 1994-95, he lived at the Orthodox Monastery of St. John in Essex, England, and was blessed by Bishop TIMOTEI of Arad to become a monk in Hodos-Bodrog monastery in August 1995. After being received into the monastic community, he took the name Sofronie and was ordained a deacon and priest. Since 1998, he has served in the Archdiocese of Bucharest. The Romanian Orthodox Church in Hungary has 20 parishes and 11 priests. The new bishop sees his mission as creating a bridge between the Hungarians and Romanians, above all seeking to have peace dominate. ✱

BISHOP NATHANIEL VISITS ST. ANNE MISSION

On Saturday February 21, His Grace Bishop NATHANIEL, presided at the vespers at the St. Anne Mission in Jacksonville, Florida. Rev. Fr. Adrian Balescu-astea served. His Grace gave a sermon exhorting the faithful and praising their good intentions to build. "The church is the faithful, not the building," he said, "and so we already do have a church. God willing, he will also provide a more permanent shelter for our cover." Accompanied by His Grace Bishop MARK of Bethesda and Fr. Dn. Gregory, Bishop NATHANIEL drove to the mission on his second visit since its inception.

The mission has purchased several acres of land and has raised a pavilion to keep the sun off the Sunday morning worshippers. Much hard work has been done to clear the land of trees and undergrowth. A sign in front of the chapel humbly proclaims the presence of a community of faithful whose goal it is to have a proper church.

After the service, under floodlights, in the cool of the evening (yes, even Northern Florida can have freezing weather), the community honored the hierarchs and guests with a Romanian food picnic. A light drizzle closed the affair but not before everyone had chatted and enjoyed the culinary delights of the ladies.

On Sunday morning the Divine Liturgy was celebrated by Bishop NATHANIEL, assisted by Fr. Adrian. The faithful sang the responses together. Everyone could see their breath before them...The spirit of good will, love and expectancy prevailed. His Grace MARK gave a homily urging the faithful to pray and fast so that their intentions to have a church would be based on love for God. He noted that there were all ages present.

"You have great faith," he stated. "I think that even in far-away places, the missions have more than you do. But, take courage, because from a small seed grows a large plant. And from your strong faith, a church is certain to be erected."

Bishop NATHANIEL spoke in Romanian, urging the faithful to commit themselves to God's love and to be united in their community. "God brought you here not to simply have a more material life but to bring your Orthodox witness and to raise your children and their children in the Apostolic Faith. America provides material benefits but can be spiritually destructive. Parents and relatives must raise your children in

After vespers in front of St. Anne Chapel. Note the cross on the roof. One can almost venerate it from the ground.

A group of young enthusiasts pose in their finery along with the clergy whose smiles are as broad as those of the children, or maybe because of the children?

the faith by your example at home."

Because of the number of faithful, a dinner was held at one of the nearby hotels where the faithful and hierarchs had the opportunity to speak together. In the early afternoon, the guests left for Southern Florida and the faithful returned to their homes and their chapel.

Please consider giving financial assistance to this small group of faithful. It would be wonderful if all the "Anns, Anas, Andies" sent a contribution to the parish. Address: St. Anne Mission, c/o 6136 GEORGE WOOD LN W, JACKSONVILLE FL 32244-2712. ✠

THE RESURRECTION: I WONDER AND I WISH

Do you ever wonder what brings those big crowds to the Church for the Resurrection Service? I always do. I wonder — but that bigger-than-ever crowd filling up the church to the brim also gives me a wonderful feeling. It takes me almost a year to recover from the joy . . . although I wish such joy were the norm!

“Let all then enter into the joy of our Lord” says St. John Chrysostom in his Easter Sermon (read at every Resurrection Service), calling everybody, every soul, to the joy of the Resurrection. And they do come!

The church is so crowded at the Easter service, that we sometimes feel that the church is too small. We dream of enlarging or even building a new, larger church.

I always remember the story told me by a convert, a disgruntled Roman Catholic. His first visit to an Orthodox church was for the Resurrection Service. When he saw the joy of the people, the church so very crowded, and the beauty of the service, he made up his mind to become Orthodox. I am glad he did not change his mind when he returned for the next Sunday’s service.

“The following Sunday,” he told me, “the Sunday of St. Thomas, the church was almost empty.” What happened to that crowd? he asked himself. He saw that crowd again only on the following Easter. But he always remembered that beautiful Service of the Resurrection. That remembrance and, of course, the true (ortho) belief (doxa) of the Church keeps him Orthodox.

People do come to the church for the Easter Service. They come in droves: those who are prepared, and those who are not; those with strong faith, those with little faith, even some with no faith at all. Some of them are not even Christians, but they come and participate. I have always wondered what it is that drives them to participate at this time of year?

An answer can be found in the same Easter Sermon of St. John. He says: “Let no one fear death; for the Death of our Savior has set us free. He has destroyed it by enduring it.” The answer to my question is the fear of death. We all have that fear of death — believers and non-believers.

As a matter of fact, death is more frightening for non-believers, for they have no hope. For them, this life is the only thing and the ultimate thing. For them, death is the end of everything, and the entrance in nothingness.

The Resurrection of our Lord gives us the hope that death is not a permanent status, but a stage to a new life. The fear of death may not be annihilated, but is at least made bearable by the Resurrection of Christ. Christ destroyed death, and by doing so, he has set us free.

“O death where is your sting?” asks St. John, quoting St. Paul. It is no more, for “death has been annihilated.” Liberation from the fear of death is one of the things that attracts us to the Service of the Resurrection. “Christ is risen from the dead, trampling down death by death...” we sing with great joy in the Paschal Hymn.

What I believe attracts us the most to this service, however, is the promise of our own resurrection, the promise of everlasting life. Believer and non-believer — all can feel the joy at the Resurrection of Christ. “Christ is risen, and the tomb is emptied of the dead; for Christ having risen from the dead, is become the first fruits of those that have fallen asleep.”

We all want to live forever, and that wish becomes reality in our resurrection. Our resurrection was made possible through the resurrection of Christ. Everlasting life is the great attraction, the yearning, which draws so many to the Service of the Resurrection of Christ.

“Today we celebrate the annihilation of death, the destruction of Hades and the beginning of another life which is eternal. Let us sing with joy to the Author of all these marvels, the God of our Fathers: To Him alone be all glory” (Paschal Hymn).

I wonder on these mysteries of life and death and resurrection. At the same time, I have a wish. I wish that we, the huge Resurrection crowd, would understand that in order to gain the resurrection, it is not enough to come to God only on that one day. Our salvation is not a one time encounter with God, but a continuous life-long love relationship with Him. Every Sunday is a Resurrection Day — for this reason Sunday is also called “Little Pascha”. I wish for that Easter crowd every Sunday in the House of the Lord, hungering after their salvation. ✽

Father Cornel Todeasa

SCHOLARSHIP PROGRAM

The Episcopate offers four to five different scholarships each year: **ARFORA -Gavrila; Goldy & Gebhardt; ARFORA Undergraduate; Stanitz-AROY.** See *Solia - The Herald*, January 1999 issue, pages 8-9, for details and requirements.

LETTER TO THE EDITOR

Dear Friends,

I was elected president of our parish for another year. In all the years I have been a member of my parish, I have attended and participated in many conventions and congresses. Over the years, one thing has become very clear to me. There exists an apparent misunderstanding of the ties between the Episcopate and Parish as well as between Parish and faithful. It is unfortunate that these two relationships for the most part have been reduced to payment of membership and dues. It is equally as unfortunate that in our daily life we see no advantage coming from the Episcopate and fewer and fewer see the need for the church. This is perhaps why Orthodoxy does not flourish and other faiths do. We need to look beyond "dues" and put our shoulders together in the struggle to preserve and nurture the growth of Orthodoxy.

The Romanian Hearth (Vatra), aka Romanian Orthodox Episcopate, is a legacy rich with history that ties us to our roots and a wonderful inheritance for those to come. Repairs need to be made and new buildings must be maintained. For some the solution is not to build. But, to insure a future we must grow, however painful. For some the answer is to raze the buildings to the ground. But to cut buildings down, would be to cut us away from our roots.

For years many parishes promised their support, but again due to this "misunderstanding" between Episcopate and Parish and between Parish and Faithful, promises fell short. Therefore, at the July 1998 Congress dues were increased. It became a necessity because of this misunderstanding that exists. The dues for the per capita parish member assessment to the Episcopate was raised from \$30.00 to \$50.00.

I am quite certain that at every parish general assembly dues was an item on the agenda. Parishes cannot count on promises, catering, bingo's etc. to support their financial needs. It would also be ignorant to believe that increasing the parish dues is the answer to all of our needs. What we all need to do is to get past the "dues" and the "membership" thing. We need to have faith. We need to invite family and friends to our functions. We need to make strangers feel welcomed in our parishes. We need to attend more of the services and pray together. We need to put our shoulders together to create a network of support in the time of struggles.

Now is the proper time to insure your soul. We insure our human life and pay our premiums regularly. Our house is insured against fire, our cars against theft, our families are insured in case of our death. We pay these premiums no matter what other needs we may have for fear of losing this insurance. The premium for insurance of our soul is not a very large one. Take a good look at how you contributed to your parish and Episcopate in 1998 and let's all try to give more of our time, talents and money in 1999.

Praises to our Lord and Savior Jesus Christ, ✠

**Cornelia Merchant
Merrillville, Indiana**

A SPECIAL ANNIVERSARY

Albert & Sophie Morris (center) with "new" godparents Victor & Tina Boldis

Sophie nee Toda and Albert Morris were married seventy years ago in the Holy Cross Church, Farrell (now Hermitage), Pennsylvania. In the later years of retirement, the Morrises moved to Florida where they are both enjoying good health. They have friends from "up north" and from "here."

On Sunday February 7, His Grace Bishop NATHANIEL, assisted by Rev. Frs. Viorel Sasu, parish priest, and retired priest Fr. Romulus Radu, celebrated the Divine Liturgy after which the couple came forward for a special service of intercession and thanksgiving. Although their original nasii have gone to their eternal rest, the Morrises have new nasii, Tina and Victor Boldis, who were present for the service.

The couple offered a banquet to the parishioners and friends with proceeds going to the Holy Trinity Parish in the amount of \$2,400.00. Attending the affair was niece Darlene and husband John Luca, great-niece Janie and her daughter, a great-great-niece.

During the afternoon, to the entertainment of an orchestra, an "old-fashioned Bride's Dance" was held. Although there was no real competition, the lines waiting to interrupt was equally long!

Sophie was President of the ARFORA, and as Past President continues to attend ARFORA congresses as she is able. From the Vatra Staff, "La Multi Ani!" ✠

MOVING?

**Send your old and new addresses to:
SOLIA, PO BOX 185
GRASS LAKE, MI 49240-0185**

January 20 - March 18, 1999

We gratefully acknowledge the following donations and subscriptions:

FRIENDS

Emil Filip, Yardville, NJ, IMO Eleonora Filip	\$500.00
Orthodox Chaplain, Camp Lejeune, NC	\$100.00
Elisa Goncerenco, San Jose, CA	\$50.00
Rev. Fr./Psa. Michael Lupu, Calgary, AB	\$40.00
Maria Paler, Parma Heights, OH	\$37.50
Constantin Ardeleanu, Valparaíso, IN	\$30.00
Lucretia Stoica, Lakewood, OH	\$30.00
Edward/Ann Powers, Natick, MA	\$25.00
Mary Calugar, Warren, OH	\$25.00
Dita Sandru, Southfield, MI	\$25.00
Eugen Barsan, Chicago, IL	\$25.00
John Zakhi, Fort Wayne, IN	\$25.00
Mary Popianos, Livonia, MI	\$25.00
Virginia Moore, Garden City, MI	\$20.00
M/M George Oancea, Louisville, OH	\$20.00
Alexa Ungurian, Oakbank, MB	\$20.00
Gatia Banda, Palatine, IL	\$20.00
Helen Arglen, Granada Hills, CA	\$15.00
Dumitru Vasile-Stanciu, Fremont, CA	\$15.00
George Nasea, Redford, MI	\$15.00
George Cantor, Parma, OH	\$15.00
Elena Lazar, Bethesda, MD	\$12.50
George Daba, Oak Park, MI	\$12.50
Sylvia V. Mogos, Armada, MI	\$12.50
Octavian Danu, Hollywood, FL	\$12.50
Sorin Georgescu, San Jose, CA	\$12.00
Eleonora Fytikas, North York, ON	\$10.40
Andrew W. Gib, Ellwood City, PA	\$10.00
Elizabeth Costache, Sunnyside, NY	\$7.50

SUBSCRIPTIONS

Andre G. Gib, Chandler, AZ	
Constantin Corduneanu, Arlington, TX	
Rev. Nicholas Golemis, Chicago, IL	
Delia Daba, Kenosha, WI	
Emil Filip, Yardville, NJ	
Joseph Ciovisa, Lansing, IL	
M/M William Popescu, Las Vegas, NV	
Mary Simon, Fontana, CA	
Helen Powell, Teaticket, MA	
Dr. Basil Lapadat Marcu, Colonia Napoles, Mexico	

The Easter Faith *Cont. from page 2*

Yet, in the deepest corner of our conscience, we know that this timidity and minimalism, this inner escape into a mystical and secret celebration is incompatible with the authentic meaning and joy of Easter. Either Christ is risen or He is not risen. One or the other! If He is risen (and why else have a paschal exultation that fills the entire night and light, triumph and victory?), if at a decisive and unique moment in human and world history, this unheard of victory over death actually occurred, then everything in the world truly has become different and new, whether people know it or not. But then we, as believers, as the ones who rejoice and celebrate, are responsible that others should know and believe, that

they should see, hear and enter into this victory and this joy. The early Christians called their faith not a religion, but the Good News, which it was their purpose in the world to spread and proclaim. They knew and believed that Christ' resurrection was not merely the occasion for an annual feast, but the source of powerful and transfigured life. What they heard whispered, they shouted from the housetops (Mt. 10:27) ... "Yes, but what can I do," my sober and realistic reason responds. "How can I proclaim or shout or witness? I, who am just a powerless little grain of sand, lost among the masses?" But this objection by reason and "sound mind" is a lie, perhaps the most terrible and demonic lie of today's world. This world has somehow convinced us that strength and significance come only through large numbers, multitudes, the masses. What can one person do against everyone else? Yet it is right here, in opposition to this lie, that Christianity's fundamental affirmation must be brought into the open with all its force and incomparable logic. Christianity affirms that one person can be stronger than everyone else, and this affirmation is precisely the good news of Christ. Consider these remarkable verses from Boris Pasternak's "Garden of Gethsemane":

*He renounced with no hostility,
As if returning property on loan,
His works of wonder and his might.
And now, like us, was mortal.*

This is truly the image of Christ: a man with no authority, no hostility, no earthly power whatsoever. One man! Forsaken, betrayed, cast aside by all. But victorious. Pasternak continues:

*You see, the march of centuries, like the walk to Emmaus,
Can set the hearts alight along the road.
Because of its terrifying majesty
In voluntary suffering
I descend into the grave
And on the third day will arise,
And as rafts upon the river float;
So to me for judgement,
As barges in a convoy,
The centuries, our of the darkness, will come drifting
by ...*

"Can set hearts alight along the road ..." In this "set hearts alight" we find the key to answering the doubts of sober reason. What would happen if each of us who has experienced resurrection joy, who has heard its victory, who has come to believe what it has accomplished, unknown to the world, but in and for the world; if each of us, forgetting about large numbers, multitudes and masses, were to transmit this joy and this faith to just one other person, were to touch just one other human soul? If this faith and joy were secretly present in every conversation, even the most unimportant, in the sober realities of our daily life, they would immediately begin, here and now, today, to transfigure the world and life. Christ said, "The Kingdom of God is not coming with signs to be observed" (Lk. 17:20). The kingdom of God comes with power, with light, with victory, each time I and every believer carry it with us from the church into the world, and begin to live by it in our own life. Then everything, at all times, at every minute "can set hearts alight along the road ..." ❀

FINANCIAL REPORT

EPISCOPATE SUPPORTERS

Audrey Huston, Michigan Center, MI	\$500.00
M/M Viorel Predescu, North Hollywood, CA	\$500.00
Olivia Dickerman, Ypsilanti, MI	\$250.00
Raymond R. Tyulty Sr., Akron, OH	\$225.00
Anonymous	\$200.00
M/M Gregory Yova, Chula Vista, CA	\$200.00
M/M Constantin Stanitz Sr., Elmwood Park, IL	\$150.00
Rev. Fr. & Ps. Raymond Samoila, North Canton, OH	\$125.00
Eugen Barsan, Chicago, IL	\$100.00
Mrs. Victoria Batu, Kitchener, ON	\$100.00
Simon Bonca, Costa Mesa, CA	\$100.00
John T. Bogdan, Glenside, PA	\$100.00
M/M George Dascalu, West Los Angeles, CA	\$100.00
Rev. Fr. & Ps. Laurence Lazar, Southfield, MI	\$100.00
M/M George Musat, N. Canton, OH	\$100.00
Helen Muntean, Troy, MI	\$100.00
St. Mary Ladies Auxiliary, Cleveland, OH	\$100.00
M/M John Strycott, Boardman, OH	\$100.00
Alexa Ungurian, Oak Bank, MB	\$100.00
Rev. Fr. & Ps. Leonte Copacia Jr., Shelby Twp., MI	\$75.00
M/M Gordon Crossman, Regina, SK	\$75.00
Jack Vilcu, Midale, SK	\$51.20
René Blendea, Lathrup Village, MI	\$50.00
M/M George Cantor, Parma, OH	\$50.00
Flurence Churilla, Roseville, MI	\$50.00
Octavian Danu, Hollywood, FL	\$50.00
Gordon Galbincea, Cleveland, OH	\$50.00
Rev. Fr. & Ps. Vasile Hategan, Lakewood, OH	\$50.00
M/M William Popescu, Las Vegas, NV	\$50.00
M/M John Valkanet, Chicago, IL	\$50.00
M/M Daniel Tonia, Shoreview, MN	\$45.00
Kathleen Podoba-Lind, Willoughby, OH	\$35.00
M/M Ovidiu Comsa, Pittsburgh, PA	\$30.00
Gabriel Grigorescu, Fremont, CA	\$30.00
Mary Demetriade, Warren, MI	\$25.00
M/M J.J. George, Regina, SK	\$25.00
M/M Liviu Grama, Lakewood, OH	\$25.00
Anna Jonascu, Westland, MI	\$25.00
Ps. Victoria Moldovan, New Wilmington, PA	\$25.00
M/M George Nasea, Redford, MI	\$25.00
Olga E. Petersen, St. Clair Shores, MI	\$25.00
Virginia Precop, St. Clair Shores, MI	\$25.00
St. Nicholas Ladies Auxiliary, Cleveland, OH	\$25.00
Mary Robosan, Shelby Twp., MI	\$25.00
M/M Victor Magardician, Chicago, IL	\$25.00
Helen Powell, Teaticket, MA	\$10.00

GENERAL DONATIONS

Descent of the Holy Ghost Ladies Auxiliary, Warren, MI	\$60.00
(Vatra 60th Anniversary)	
John Popp, Warren, OH	\$60.00
Dr. Violet Leathers, Silver Lake Village, OH	\$50.00
(IMO Tim Martin, Troitza (Cross) Fund)	
M/M Cornel Cotosman, Addison, IL	\$25.00

EPISCOPATE DUES

Descent of the Holy Spirit, Oregon City, OR ..	\$1,890.00
St. Mary, Colleyville, TX	\$1,200.00
Sts. Constantin & Elena, Indianapolis, IN	\$240.19
St. Thomas, St. Louis, MO	\$30.00

EPISCOPATE SUNDAY

St. Mary, Cleveland, OH	\$1,500.00
St. George, Toronto, ON	\$200.00

LADIES AUXILIARY SUNDAY

St. Mary Ladies Auxiliary, Cleveland, OH	\$500.00
St. George Ladies Auxiliary, Regina, SK	\$220.00
St. George Ladies Auxiliary, Winnipeg, MB	\$185.00
St. John Ladies Auxiliary, Woonsocket, RI	\$100.00

BISHOP'S TRAVEL FUND

Presentation of Our Lord, Fairlawn, OH	\$200.00
--	----------

WILLIAM STANITZ/A.R.O.Y.

SCHOLARSHIP FUND

M/M Constantin Stanitz, Elmwood Park, IL ..	\$1,000.00
---	------------

MEMORIAM

International A.R.F.O.R.A.	\$50.00
(IMO of Helen Oliu)	

MISSION FUND

Alexa Ungurian, Oakbank, MB	\$50.00
-----------------------------------	---------

DEPARTMENT OF CHRISTIAN ASSISTANCE

HELP FOR ROMANIA FUND

Mother Benedicta Braga, Rives Junction, MI ..	\$500.00
V. Rev. Fr. Roman Braga, Rives Junction, MI ..	\$500.00
V. Rev. Fr. Felix Dubneac, Rives Junction, MI ..	\$300.00
M/M John Santeiu Jr., Garden City, MI	\$100.00
(IMO of Tim Martin)	

VATRA FLAG PROJECT

Katherine Farah, Ann Arbor, MI	\$100.00
(IMO Walter J. Hilts & Walter J. Scott)	
M/M Cornel Cotosman, Addison, IL	\$75.00
Sts. Constantin & Elena, Indianapolis, IN	\$41.74

HIERARCHAL SCHEDULE

February 7, Miramar, FL. Holy Trinity. Divine Liturgy. 70th Anniversary of Morris Family.

February 14, Miramar, FL. Holy Trinity. Divine Liturgy. 15th Anniversary of Consecration.

February 20-21, Jacksonville, FL. St. Anne Mission. Saturday evening, Vespers & Picnic. Sunday Divine Liturgy. Luncheon.

February 28, Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Divine Liturgy. Evening, Sunday of Orthodoxy Vespers, St. Demetrius Church, Jackson, MI. Main speaker.

March 14, Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Divine Liturgy. Evening, St. George Cathedral, Southfield, MI. Detroit. Lenten Service. Main Speaker. ❀

PARISH REGISTER

BAPTISMS

- Ardeljan, Violeta**, daughter of Jon & Persa Ceruga, Valley Stream, NY. Sts. Michael & Gabriel, Middle Village, NY. Godparents: Traian & Iuliana Popescu.
- Cosma, Robert John**, son of Adrian & Valerie Cosma, North York, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Mihai & Cecilia Cosma.
- Dirdara, Ana Maria**, daughter of Nicolae & Ioana Dirdara, Oakville, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Laurentiu & Doina Popescu.
- Enick, Calista Reanne**, daughter of Christopher & Ioana G. Enick, Regina, SK. St. George, Regina, SK. Godparents: Anda & Videtta Dima.
- Hershey, Michelle Roxana**, daughter of Tim & Gabriela P. Hershey, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Daniel & Adela Coman.
- Jingoi, Michael Adrian**, son of Adrian & Mihaela Jingoi, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Dan & Doina Gaiu.
- Jingoiu, Daniel**, son of Alexandru & Ioana Jingoiu, San Jose, CA. Holy Cross, San Jose, CA. Godparents: Toma & Luisa Goncerenco.
- Kuchka, Jordyn Madison**, daughter of Jerome & Jonica F. Kuchka, Dearborn, MI. Sts. Peter & Paul, Dearborn Heights, MI. Godparents: John & Mariana Stanulet.
- Mahmud, Isabelle Beatrice**, daughter of Gheorghe & Alina Mahmud, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Marius & Agnieszka Adamiec.
- Manolescu, Sabrina Andreea**, daughter of Mircea & Andreea B. Manolescu, Toronto, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Adrian & Dorothea Vulcan.
- Marusca, Corina Nicoleta**, daughter of Ioan & Senta D. Marusca, Richmond Hill, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Constantin & Mariana Ecob.
- Munteanu-Hoyos, Isabelle Alexandra**, daughter of Louis Hoyos & Anca Munteanu, Washington, DC. Holy Cross, Alexandria, VA. Godparents: Tudor & Anca Munteanu.
- Neacsu, Alexandru**, son of Lucian & Loana Neacsu, North York, ON. St. George, Toronto, ON. Godparent: Dana Kaminsky.
- Olaru, Nicole Stephanie**, daughter of Doru & Lenuta Olaru, Ajax, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Ovidiu & Viorica Serbanescu.
- Radulescu, Luana Nicole**, daughter of Aurelian & Anabella Radulescu, Cleveland, OH. St. Mary, Cleveland, OH. Godparents: Ilie & Rodica Iancu.
- Stingu, Robert Nicholas**, son of Radu & Anca R. Stingu, Dearborn Heights, MI. Sts. Peter & Paul, Dearborn Heights, MI. Godparents: Dorel & Crinela Toma.
- Totorovici, Brian Vasile**, son of Vasile & Anamaria Totorovici, Chicago, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparents: Dan & Elena Tulbea.

RECEIVED INTO THE CHURCH

- Laroque, Paul Philippe**, Winnipeg, MB. St. John, Shell Valley, MB. Rev. Fr. Joseph MacLellan.

MARRIAGES

- Badea, Nicolae** and **Magdalena Dobos**, Chicago, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparents: Cristian & Mihaela Seciureanu.
- Bulizuik, Dwayne John** and **Wendy Lynn Sawchuk**, Roblin, MB. St. Elijah, Lennard, MB. Godparent: Taras Konyk.
- Popescu, Traian Thomas** and **Violeta Ardeljan**, Valley Stream, NY. Sts. Michael & Gabriel, Middle Village, NY. Godparents: Traian & Iuliana Popescu.
- Puscalau, Valentin** and **Felicia Gabriela Sandu**, Hallandale, FL. Holy Cross, Hollywood, FL. Godparents: Maxim & Elena Nicodin.
- Totorovici, Vasile** and **Anamaria Petrovan**, Chicago, IL. Holy Nativity, Chicago, IL. Godparents: Nicolae & Cristina Ciocan.
- Vlad, Emil Petru** and **Claudia Nistor**, East York, ON. St. George, Toronto, ON. Godparents: Daniel & Alina Danu; Claudiu Farcau & Eleonora Racz.

DEATHS

- Dumba, Mary**, 91. St. George, Regina, SK.
- Gherman (Germain), Leonti (Louis)**, 92. St. John, Shell Valley, MB.
- Hurgoi, Daniel Mihai**, 58. Toronto, ON.
- Ionescu, Michael Constantin**, 87. St. Mary, Cleveland, OH.
- Iurakova, Anna**, 73. St. George, Toronto, ON.
- Martin (Martineuc), James (Demetru)**, 84. St. John, Shell Valley, MB.
- Sarsama, Gheorghe Sr.**, 84. St. Mary, Cleveland, OH.
- Serban, Gabriela**, 27. Holy Nativity, Chicago, IL.
- Suci, Adela**, 91. Descent of Holy Ghost, Merrillville, IN.
- Suciu, Mary**, 84. St. Mary, Cleveland, OH.

*Interested in studying Orthodox
theology and history?*

*Unable to attend a seminary
or theological school?*

ST. STEPHEN'S COURSE OF STUDIES IN ORTHODOX THEOLOGY

is your answer.

St. Stephen's Course, sponsored by the Antiochian Orthodox Christian Archdiocese, offers several correspondence programs of one to three years duration, depending on the needs of the student. Send for a descriptive catalog by writing to:

**ST. STEPHEN'S COURSE OF STUDIES
ANTIOCHIAN ORTHODOX CHRISTIAN
ARCHDIOCESE
358 MOUNTAIN ROAD
ENGLEWOOD, NJ 07631**

SCRISOARE PASTORALĂ DE PAȘTI, 1999

Către iubiții noștri, monahi, monahii și evlavioșii credincioși
ai Episcopiei noastre de Dumnezeu-păzită,

Harul, Mila și Pacea de la **Domnul** și de la noi părintească dragoste și arhierească binecuvântare.

Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

Iubiții mei întru Hristos,

În această minunată zi a zilelor și sărbătoare a sărbătorilor, toată zidirea prăznuiește izbânda smereniei asupra mândriei, a dreptății asupra păcatului, a luminii asupra întunericului, a dragostei asupra urei, a vieții asupra morții, a nemuririi asupra stricăciunii. Sărbătorim darul Domnului dat zidirii Sale, restaurarea lumii căzute.

La zidirea dintâi, Atotsfânta Treime, Tatăl; Fiul și Sfântul Duh, din iubire, a creat toate care există. Un dar fundamental de la Dumnezeu pentru om a fost înzestrarea acestuia cu voință liberă, care cuprindea slujirea de bună voie a lui Dumnezeu. Dumnezeu este iubire și iubirea nu siluiește. Răspunsul nostru la iubire este îmbrățișarea semenilor cu slujire, prin "a face altora precum ți-ai face ție însuși."

Adam a socotit însă să nu-i slujească lui Dumnezeu ci s'a înalțat pe sine, punându-se înaintea Ziditorului său. Astfel dragostei curate, i-a opus iubirea-de-sine și iubirea-de-sine este obârșia păcatului. "Păcatul a intrat în lume printr'un om și prin păcat moartea. Așa și moartea a trecut la toți oamenii, pentru că toți au păcătuit în el" (Romani 5; 12). Păcat înseamnă a te pune pe tine înaintea semenilor și în primul rând înaintea Ziditorului, Mântuitorului și Sfințitorului.

Rezultatul și moștenirea păcatului săvârșit de Adam a fost robia asupra tuturor urmașilor săi precum și neorânduiala lumii văzute. Vrajmașul neamului omenesc este moartea, dar moartea nu va fi pentru totdeauna. După ce va veni sfârșitul, când Hristos "va preda împărăția lui Dumnezeu și Tatălui, când va desființa orice domnie și orice stăpânire și orice putere" ... atunci "va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale" (1 Cor. 15; 24-25).

Credința în înviere n'a fost inventată în veacul apostolic. Multe din vechile popoare credeau, sub o formă sau alta, într-o viață după moarte. În tradiția ebraică, mulți dintre profeți au vorbit despre înviere ca despre un eveniment ce va veni, iar alții, împuterniciți de Dumnezeu prin cererea lor în fața Tronului Atotputernicului, au înviat morții.

Amintiți-vă de profeția lui Iezechiel despre oasele cele uscate (37; 3, 13). "Și mi-a zis Domnul, Fiul omului: vor învia oasele acestea? Iar eu am zis: Dumnezeule, numai Tu știi aceasta." Veți ști atunci "că Eu sunt Dumnezeu, când voi deschide mormintele voastre și vă voi scoate pe voi, poporul Meu." Amintiți-vă iarăși de proorocia lui Isaia (26; 19): "Morții Tăi vor trăi și trupurile lor vor învia! Deșteptați-vă, cântați de bucurie, voi ce sălășluiți în pulbere! Căci roua Ta este rouă de lumină și din sânul pământului umbrele vor învia."

Dar în vremea Vechiului Testament n'au fost numai profeții, ci chiar învieri săvârșite de cei aleși ai lui Dumnezeu. Așa profetul Ilie vorbește Domnului despre fiul văduvei din Sarepta Sidonului: "Doamne Dumnezeul meu, oare și văduvei la care locuiesc, îi faci rău, omorând pe fiul ei?" Dumnezeu a auzit rugăciunea lui Ilie și sufletul copilului s'a întors în el și a înviat. "Iată," a zis Ilie văduvei, "copilul tău este viu." Și a răspuns femeia: "Acum cunosc și eu că tu ești omul lui Dumnezeu și cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu este în gura ta."

Urmașul lui Ilie, Elisei, a înviat și el copilul unei femei din Șunam. "Intrând Elisei în casă, a văzut copilul mort, întins în patul său. Și după ce a intrat, a încuiat ușa după sine și s'a rugat Domnului." Și după ce a înviat copilul, a chemat mama și i-a zis: "Ia-ți copilul" (4 Regi 4; 32-36).

Puterea dăruită profeților era puterea Fiului lui Dumnezeu care învie morții. Evanghelistul Luca spune că apropiindu-se Iisus de poarta cetății Nain, “iată scoteau un mort, singurul copil al mamei sale, și ea era văduvă. Și văzând-o Domnul, I s’a făcut milă de ea ... și apropiindu-Se, S’a atins de sicriu și a zis: Tinere, ție îți zic, scoala-te!” (Luca 7; 12-14).

Și cu puține zile înainte de răstignire, Iisus l-a înviat pe Lazăr care fusese îngropat de patru zile. “Și mulțime mare de iudei au aflat că (Iisus) este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci să vadă și pe Lazăr pe care-l înviase din morți” (Ioan 12; 9).

Astfel am ajuns să înțelegm că propria noastră credință în înviere a venit dealungul veacurilor. Acum, Hristos însuși, care învie morții, a îngăduit să fie supus morții pentru a întâlni moartea ca un nevinovat, liber de orice păcat și întru dreptatea jertfei sale să ne slobozească de stăpânirea, puterea, înțepătura morții.

Luându-l pe Hristos cu sila, moartea a luat ceea ce nu era al ei să ia, și astfel “dreptul” ei, “robia” ei a fost distrusă, deoarece dreptul morții asupra omului era datorat numai vinovăției omului. Ori Hristos era liber de orice vinovăție și astfel moartea s’a vădit vinovată de nedreptate. Iisus a fost ascultător Tatălui, liber de orice păcat și astfel, ca un Nou Adam, a dat celor care cred în El dreptul de a se naște din nou, de a deveni curățiți de păcat prin botez și să fie liberi față de moarte ascultându-I poruncile și iubindu-L după asemănarea Iubirii Lui.

Precum sămânța care este uscată dar are potențialitatea viețuirii după ce a fost aruncată în pământ, tot așa, noi care suntem pământ avem potențialitatea vieții veșnice după învierea cea de apoi. “Adevărat zic vouă, că voi cei ce Mi-ați urmat Mie la înnoirea lumii, când Fiul Omului va ședea pe tronul slavei Sale ... și oricine a lăsat case sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau femeie, sau copil, sau țarine, pentru numele Meu, înmulțit va lua înapoi și va moșteni viața veșnică” (Mat. 19; 28-29).

Astfel astăzi ne bucurăm, pentru că am fost re-îndreptați din răsucita cărare spre distrugere, la calea cea dreaptă spre veșnicie deoarece Tatăl l-a trimis pe Fiul Său Iisus Hristos “ca să se mântuiască prin El, lumea” (Ioan 3; 17). Condacul glasul al șaptelea, din troparele învierii, cuprinde minunat expresia bucuriei universale la izbânda lui Hristos față de păcatul lui Adam și față de pretenția morții asupra omenirii.

“Nu va mai putea încă stăpânia morții cu putere să ție pre oameni, că Hristos s’a pogorât, sfărâmând și stricând puterile ei. Legat este iadul, proorociei cu un glas se bucură, că de față a stăut Mântuitorul, zicând celor ce erau în credință: Ieșiți credincioșilor la Inviere.”

Va fi însă o judecată a vredniciei înainte de a fi îmbrăcați cu veșnicie. Hristos ne-a avertizat cum o spune prin ucenicul cel iubit al Său: “Nu vă mirați de aceasta, că vine ceasul în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui. Și vor ieși cei ce au făcut cele bune, spre învierea vieții, iar cei ce au făcut cele rele, spre învierea osândirii” (Ioan 5; 28-29). Atunci Fiul Omului va spune: “Adevărat zic vouă: întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut. Și vor merge aceștia la osândă veșnică, iar dreptii la viață veșnică.” (Matei 25; 45-46).

“Aceasta zic fraților: Carnea și sângele nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu, nici stricăciunea nu moștenește nestricăciunea ... Morții vor învia nestricăcioși, iar noi ne vom schimba. Căci trebuie ca acest trup stricăcios să se îmbrace în nestricăciune și (acest) trup, muritor, să se îmbrace în nemurire” (1 Corinteni 15:50, 52-53).

De vreme ce purtăm în noi tendința de a fi centrați în noi înșine, fie că suntem însurați sau nu, fie că avem sau nu copii, trebuie să ne ferim de iubirea-de-noi-înșine sau de o iubire exagerată, posesivă și deformată față de alții. Adevărata credință în cuvântul și făgăduința lui Dumnezeu poate rodi în inimile noastre. Dacă însă devenim preocupați de succese în lumea această și împietriți în viața materială, atunci învierea Domnului nostru, care este făgăduința învierii

universale, poate deveni în noi indiferență și fără sens și vom ajunge să trăim în tăgăduirea ei. În felul acesta însă, vom trăi și în tăgăduirea propriei noastre învieri.

Credința în înviere cere din partea noastră răbdare și râvna reînnoirii, întoarcerii la Dumnezeu, restaurarea imaginii Lui în noi. Noi suntem chemați să lucrăm la propria noastră mântuire prin credința noastră și prin viața în Hristos, împuterniciți pentru aceasta de harul Lui în viața sacramentală a Bisericii. Noi suntem încredințați că întreaga omenire va fi înviată la viața veșnică sau la o veșnică osândă, alegerea fiind făcută de fiecare dintre noi în această existență pământească.

Din toate aceste pricini viața noastră în Biserică, comuniunea tuturor credincioșilor într'un singur Trup, este atât de importantă. Noi suntem întăriți unii pe alții în unitatea credinței, a împreună slujirii cu un singur glas și o singură minte nu doar în timpul sfintelor slujiri ci și în slujirea de fiecare zi. "Pe noi înșine și unul pe altul și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm." De aceea e de trebuință să fie pace și armonie în Biserică pentru ca Duhul Sfânt să ne unească, și să ne rupem din iubirea-de-sine care ne fărâmițează în destrămare și lipsă de unitate.

Biserica, Trupul Credincioșilor al cărui Cap viu este însăși Hristos, nu trebuie socotită ca fiind o simplă asociație sau o clădire, nici o instituție ci un organism viu care își reînnoiește, restaurează și își curățește mădularele neîncetat. Nu există nicio clipă care să nu fie prețioasă pentru mântuirea noastră și nu există făptuire, acțiune care să nu atârne cu greutate în această realitate. Nici mediocritatea nici indiferența nu au ce căuta în Biserică. "Am împotriva ta," va spune Domnul, "faptul că ai părăsit dragostea ta cea dintâi" (Apocalipsa 2; 4).

Trebuie să ne întărim ca fiind unul, pentru ca împreună și într'un gând să mărturisim Simbolul Credinței, rostit de întregul trup al credincioșilor, deoarece cu toții mărturisim că "așteptăm învierea morților și viața veacului ce va să vie. Amin!"

"Cu palma cea începătoare de viață, pre cei morți din zăpodiile cele întunecoase, Datătorule de viață, înviindu-i pre toți Hristos Dumnezeu, Inviere a dăruit neamului omenesc, că este Mântuitorul tuturor, Invierea și viața și Dumnezeu a toate."

(Condacul glas al 6-lea la troparele Invierii)

Hristos ne dă învierea. Și aceasta este un dar. Având o voie liberă, putem accepta sau refuza darul. Prin credință știm că învierea universală este un act dumnezeiesc de neînlăturat, care nu este deschis nimănui la alegere. Se va întâmpla. Fiecare poate alege să fie sau să nu fie cu Dumnezeu, să fie în lumină sau să se scufunde în întuneric, să fie viu în Hristos sau să rămână mort în iubirea lui de sine. Noi recunoaștem că încă ne războim cu sinea noastră și cu lumea căzută în care viețuim. Diavolul nu este mort, dar nu are o altă putere decât aceea pe care i-o acordăm noi. "Vine și stăpânitorul acestei lumi și el nu are nimic în Mine" (Ioan 14; 30).

Iisus Hristos a învins. Am auzit vestea cea bună. Suntem încredințați de adevărul acestei vestiri și cu răbdare, cu nădejde și dragoste de Dumnezeu și de semenii să ne trăim viața în așteptarea morții și îngropării noastre, ca un preludiv al învierii și restaurării universale în Tatăl prin Iisus Hristos.

Astăzi, tabela de marcaj este de partea noastră. Noi suntem echipa câștigătoare. Conducătorul ne-a dus la victorie. Aceasta este ultima cursă și ea este timpul vieții noastre. Nu există decât o singură strigare: "Hristos a înviat!" Și este neîndoielnic că va veni din nou, dar de data aceea să judece vii și morții. Astăzi este o zi a bucuriei, o zi a strigătului de veselie! Impleună cu cei care au plecat înaintea noastră, să strigăm: Lăudat fie Domnul pentru că este bun, iubirea Lui este fără de sfârșit și mila Lui se întinde până la marginile pământului. Aleluia! Hristos a înviat! Aleluia! Adevărat a înviat!

+ NATHANIEL

Din Milostivirea Lui Dumnezeu, Episcop Al Detroitului Și Al Episcopiei Române

CUVÂNT LA SFINTELE PAȘTI AL CELUI DINTRE SFINȚI PĂRINTE AL NOSTRU GRIGORIE TEOLOGUL ARHIEPISCOPUL CONSTANTINOPOLULUI

1. Ziua Învierii, începutul cel ales! Să ne bucurăm cu prăznuirea, și unii pe alții să ne îmbrățișăm! Să zicem "fraților" și celor ce ne urăsc pe noi, nu numai celor care cu dragoste au făcut sau au suferit ceva pentru noi! Să iertăm toate pentru Înviere! Să dăm iertare unii altora, atât eu care am fost rob cu robia cea aleasă — căci acum o numesc așa —, cât și voi cei ce ați fost bine robiți, dacă mi-ați reproșa ceva din cauza leneviei mele, de vreme ce ea s'a arătat mai bună și mai cinstită în ochii lui Dumnezeu decât rezeala altora.

Căci bun lucru este a te retrage puțin de la fața lui Dumnezeu, precum acel Moise odinioară și precum Ieremia mai târziu, și a alerga pregătit către Cel care te cheamă, așa cum au făcut Aaron și Isaia. Numai să le faci pe amândouă cu frică de Dumnezeu, pe una din cauza propriei slăbiciuni, pe cealaltă din cauza puterii Celui care te cheamă.

2. Căci dacă m'a uns cu taină, de la taină m'am și retras puțin, cât să mă cercetez pe mine însumi. Iar acum mă reîntorc întru taină, chemând această frumoasă zi, pentru a-mi apăra timiditatea și slăbiciunea, astfel încât Cel care azi a înviat din morți, să mă înnoiască și pe mine întru Duhul și să mă îmbrace în omul cel nou (Efes. 4, 23-24), ca să dea făpturii celor noi (II Cor. 5, 17), adică celor născuți după Dumnezeu (In. 1, 3), un ziditor și un povățuitor bun, care să moară de bună voie și să învieze cu Hristos (Rom. 6, 8).

3. Ieri mielul a fost jertfit și pragurile ușilor au fost unse, iar Egiptul și-a plâns întâii-născuți, și peste noi a trecut moartea, iar pecetea înfricoșătoare și slăvită ne-a păzit pe noi cu cinstitul sânge. Astăzi cu certitudine am părăsit Egiptul și pe Faraon, stăpânul cel rău, și pe dregătorii cei apăsători, și am fost eliberați de lut și de cărămidă, și nimeni nu ne va împiedica să prăznuim Domnului Dumnezeului nostru sărbătoarea ieșirii, să prăznuim "nu întru aluatul cel vechi al răutății și al vicleniei, ci cu azimile curăției și ale adevărului" (I Cor. 5, 8), neluând nimic din aluatul cel necredincios al Egiptului.

4. Ieri am fost răstignit împreună cu Hristos, astăzi sunt împreună mărit; ieri am murit împreună cu Hristos, astăzi trăiesc împreună cu El; ieri m'am îngropat împreună cu El, astăzi înviez împreună cu El.

Să aducem deci roadă Celui ce a murit și a înviat pentru noi!

Vă gândiți poate că vorbesc de aur, sau de argint, sau de veșminte, sau de pietre strălucitoare și prețioase, de acea materie trecătoare care este și rămâne aici jos pe pământ, de care sunt stăpâniți pururea cei răi și cei

robiți de aici de jos, și care este a stăpânitorului lumii acesteia (În. 14, 30).

Deci să ne aducem roadă pe noi înșine, avutul mai cinstit și mai apropiat lui Dumnezeu, să dăm chipului ceea ce este după chip, să ne arătăm demnitatea, să cinstim arhetipul, să cunoaștem puterea tainei și pentru cine a murit Hristos.

5. Să ne facem ca Hristos, pentru că și Hristos s'a făcut ca noi; să devenim dumnezei pentru El, căci și El S'a făcut om pentru noi. A luat pe cele mai rele, ca să dea pe cele mai bune; S'a sărăcit pe Sine, ca prin sărăcia Lui noi să ne îmbogățim (II Cor. 8, 9); chip de rob a luat (Filip. 2, 7), pentru ca și noi să ne facem părtași libertății (Rom. 8, 2); S'a smerit ca să ne înălțăm; a fost ispitit ca să ieșim biruitori; S'a lăsat batjocorit, ca să dea slavă; a murit, ca să mântuiască; S'a înălțat, ca să ne tragă la El, pe noi care aici jos zăcem în stricăciunea păcatului.

Toate de le-ar da cineva, de le-ar aduce pe toate rod Celui care pe Sine S'a dat pentru noi preț de răscumpărare și de izbăvire, nu ar da însă nimic pe măsura Aceluia, Care pe Sine S'a alăturat tainei. Căci pentru Acela toate s'au făcut, după cum și El S'a făcut toate pentru noi.

6. El vă dă vouă, după cum vreți, un păstor — căci aceasta nădăjduiește și dorește și cere de la voi, cei ce sunteți păstoriți de El —, pe Păstorul cel Bun, care-și pune sufletul pentru oile Sale (In. 10, 15) și Care pe Sine Însuși se dă vouă, nu simplu ci îndoit și face din toiagul bătrâneții toiag al Duhului, și alătură templului neînsuflețit pe cel însuflețit.

Alătură acestui templu foarte frumos și ceresc, pe cel asemenea și la fel de mare, așadar pe cel mai cinstit Sieși, și pe care l-a împlinit cu multă sudoare și chin — dacă ar fi să adaug acest templu de aici vrednic este de chinuri —, și toate ale Lui vi le dă vouă.

O, ce lucru minunat! Sau, ca să zic mai bine: Ce iubire părintească! El vă dă părul alb, tinerețea, pe testator, pe moștenitor, dar și cuvintele pe care le așteptați, iar dintre acestea nu pe acelea care se duc și rămân în vânt, ci pe acelea pe care le scrie Duhul și le întipărește pe tablele de piatră, adică "pe tablele de carne ale inimii" (II Cor. 3, 2-3), care nu sunt scrise doar la suprafață, nici nu se șterg cu ușurință, ci sunt întipărite în adâncime, nu cu cerneală (II Cor. 3, 3) ci cu Duh.

7. Căci pe acestea vi le oferă vouă, Acest preacinstit Avraam; Acest patriarh, Acest cap cinstit și însemnat,

Cont. la pag. 20

DESPRE ÎNVIEREA DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

**Ce este sau modul în care ființează în noi Învierea lui Hristos și, în aceasta, învierea sufletului.
Despre taina Învierii**

Iubiți frați și părinți,
Iată că Paștele, — ziua veseliei, ziua deplinei bucurii minții și a inimii, ziua Învierii Domnului, care vine totdeauna după o anume perioadă de timp, însă, de fiecare dată fiind fără de sfârșit în inimile celor care au aflat taina acestei zile, — a umplut cu bucurie egrăită inimile noastre, dând astfel dezlegare din steneala sfântului post, sau mai bine zis, desăvârșindu-ne și mângâindu-ne sufletele. A sosit precum vedeți, hemându-i pe toți credincioșii la odihnă și mulțumire. Vom mulțumi Domnului, cel ce ne-a trecut prin marea postului și ne-a adus, după dorința noastră, la manul Învierii Sale. Vom mulțumi Lui, atât cei care au bucurie și din toată inima, cu jertfă vie și cu lupta evoințelor au dus la bun sfârșit drumul postului, cât și cei neputincioși în acestea, datorită puținătății și slăbiciunii sufletului lor. Pentru că El este Cel ce dă în belșug și celor râvnitori, cununi și răsplată vrednică de faptele lor, dar (este) și cel ce dă grabnică îngăduință celor slabi, ca un Milostiv și Iubitor de oameni. El ne vede mai degrabă râvna sufletelor și voința, decât stenele trupului prin care ne străduim spre virtute, ne nevoindu-ne mai mult în asceza de bună voie a sufletului nostru, fie făcând aceasta mai puțin din micina slăbiciunii trupului; El întoarce fiecăruia după râvna sa răsplățile și harismele Sfântului Duh, cinstind și slăvind pe cel râvnitor, dar îngăduindu-l și pe cel neputincios, care se curățește mai anevoie.

Dar să vedem și să cercetăm cu luare aminte care este taina Învierii lui Hristos, Dumnezeu nostru care totdeauna se împlinește tainic pentru noi, cei care o trăim cu adevărat. Să aflăm cum Hristos, se îngroapă în noi ca în mormânt și cum înviază în noi, unindu-Se cu sufletele noastre, înviindu-ne și pe noi împreună cu Dânsul. Căci acesta este rostul cuvântului de față.

Hristos, Dumnezeu nostru, răstignindu-Se pe Cruce, ironind în sine păcatul lumii și gustând moartea, s'a pogorât în cele mai din adânc ale Iadului. Și precum arăși a ieșit din Iad și a venit în trupul Său cel fără de prihană, — căci pogorându-Se ne a fost cu puțință să ne ținut acolo —, și îndată a înviat din morți, iar apoi s'a înălțat la ceruri cu slavă multă și putere, tot așa și voi acum, de vom ieși din lume și vom intra, prin semănarea cu patimile Domnului, în mormântul cînței al umilinței, El însuși, pogorându-Se din ceruri, intră ca într'un mormânt în trupul nostru și, unindu-se cu sufletele noastre, le înviază pentru că într'adevăr

erau moarte, le binecuvântează și îngăduie acum celui ce astfel a înviat cu Hristos să vadă slava Învierii Sale celei tainice.

Acum Învierea lui Hristos este și Învierea noastră, a celor de jos. Dar El, Cel ce n'a căzut vreodată în păcat, precum este scris, Cel ce este neschimbat întru slava Sa, cum va învia vreodată sau va fi slăvit după adevăr. El, Cel ce este veșnic preaslăvit și Cel ce, mai presus de orice începătorie și de orice stăpânire, rămâne același. Învierea și slava lui Hristos este a noastră, precum s'a spus, slavă arătată și văzută de noi prin Învierea Sa în noi. Luându-și o dată asupra Sa cele ale noastre, ceea ce lucrează El în noi, acestea se înscriu în dreptul Său. Învierea sufletului este unirea cu viața. Căci precum despre trupul muritor nu se spune că viază și nu se poate spune că trăiește cu adevărat, dacă nu-și va arăta în el sufletul viu și neamestecat în această contopire, tot astfel nici sufletul nu poate să vieze singur, dacă nu se unește tainic și neamestecat cu Dumnezeu, Cel ce este cu adevărat viața veșnică. Pentru că Înainte de unirea în cunoaștere, în vedere și în simțire, sufletul este mort, chiar dacă este înzestrat cu inteligență și din fire nemuritor. Căci nu este cunoaștere fără vedere, nici vedere fără simțire. Trebuie spus așa: vedere, și în vedere — cunoaștere și simțire (spun asta în legătură cu cele duhovnicești, căci în cele trupești există simțire și fără vedere). Ce exemplu să dau? Un orb simte că piciorul i s'a lovit de piatră, însă un mort nu, iar dacă în cele duhovnicești mintea nu ajunge la vederea celor mai presus de rațiune, nu simte lucrarea tainică. Așadar, cel ce spune că simte cele duhovnicești mai înainte să vadă cele mai presus de minte, de cuvânt și de rațiune, a asemănat șerpilor cu un olog, ca unul care înțelege bucuriile și răutățile prin care trece, însă ignoră realitățile concrete în legătură cu mâinile și picioarele sale care țin de viața sau de moartea sa. Nicidecum nu simte cele bune și cele rele ce i se vor întâmpla, lipsindu-se de puterea și simțirea ce-i stă la îndemână, din care adesea își pregătește toiagul spre a te apăra de dușman. Atunci, se întâmplă să-și lovească mai degrabă prietenul, decât dușmanul care-i stă înainte și-l batjocorește pe față.

Mulți oameni cred în Învierea lui Hristos, dar prea puțini sunt cei ce o văd cu claritate. Iar cei care nu o văd, nici nu pot să I se închine lui Hristos, ca Unuia Sfânt și Domn. *Căci, se spune, nimeni nu poate să*

Cont. la pag. 20

Despre Învierea ... *Cont. de la pag. 19*

zică Domn este Iisus, decât în Duhul Sfânt, iar în altă parte se spune: Duh este Dumnezeu și cei ce i se închină, trebuie să l se închine în duh și duh și adevăr.

Căci nu ne spune nimic porunca cea sfântă. Dacă o purtăm în fiecare zi doar pe buzele noastre. Am crezut în Învierea lui Hristos dar cum? "Învierea lui Hristos văzând să ne închinăm Sfântului Domnului Iisus Hristos, Unuia celui fără de păcat." Și cum ne călăuzește pe noi Duhul Sfânt când spunem vă vedem.

Învierea pe care nu o vedem: *Învierea lui Hristos văzând*, Iisus Hristos a înviat o dată, acum o mie de ani, și nici atunci n-a văzut nimeni că a înviat? Nu cumva Sfânta Scriptură vrea să ne înșele? Nu mai spune! Ea mai degrabă dovedește că (este adevărată) spune adevărul, că în fiecare din noi, credincioșii se petrece cu adevărat Învierea lui Hristos și aceasta nu simbolic, ci, cu adevărat, chiar în ceasul în care Însuși Domnul nostru Iisus Hristos înviază în noi, aducând strălucirea și luminându-ne cu sclipirile netricăciunii și ale Dumnezeirii Sale. Ca dimineața, venirea Duhului de lumină purtător, ne arată tainic Învierea Domnului. Și mai mult se bucură să vadă pe cel ce a înviat. De aceea și spunem *Dumnezeu este Domnul și S'a arătat nouă* și vestind cea de-a doua venire a Domnului noi spunem așa: *Binecuvântat Cel ce vine întru numele Domnului*: Cei cărora Hristos Cel înviat li s'a arătat, L-au văzut cu ochii duhovnicești. Pentru că atunci când vine în noi prin Sfântul Duh, ne înviază din morți, ne dăruiește viață și ne dă putință să vedem că el viază întreg în noi, El-Cel fără de moarte și fără de stricăciune, și-nu numai, ci vrea să-L cunoaștem cu adevărat precum este înviindu-ne și preamărindu-ne împreună cu El, așa cum mărturisește întreaga Scriptură.

Acestea sunt tainele dumnezeiești ale creștinilor, aceasta este puterea cea ascunsă a credinței noastre, pe care cei necredincioși sau cei îndărătnici în credință, sau mai bine zis, cei pe jumătate credincioși nu o văd și nici nu o pot vedea în vreun fel. Necredincioșii, îndărătnicii în credință și cei cu credința în jumătățită — aceștia sunt cei care nu-și arată credința prin faptele lor. Pentru că fără fapte și demonii cred și-L mărturisesc pe Hristos că este Domn: *Te știm cine ești*, spun ei, *Fiul lui Dumnezeu*, iar în altă parte: *Acești oameni sunt robi ai Dumnezeului preaiualt*. Dar o asemenea credință nu le va fi de folos nici demonilor, nici oamenilor.

O asemenea credință nu are nici un folos, pentru că este moartă, după cuvintele Sfântului Apostol care zice: *Credința fără fapte moartă este*, la fel și faptele fără credință. De ce este moartă? Pentru că nu-L are în ea pe Dumnezeu, Cel ce aduce toate la viață, pentru că pe Cel ce a zis: *Cel ce mă iubește pe Mine va păzi poruncile Mele, și Eu și Tatăl Meu îl vom iubi și vom face locaș la el* — pe Acesta nu l-au doborât ca la venirea Sa să-l învieze pe cel ce a primit Învierea din morți și să-i dăruiască viață, să se bucure văzându-L pe Cel ce a înviat în el, pe Cel ce l-a înviat. O astfel

de credință este moartă din cauza aceasta, dar mai cu seamă sunt morți cei ce au dobândit asemenea credință fără de fapte. Căci credința, cea în Dumnezeu, este veșnică și pentru că este vie, ea dăruiește viață și celor ce o urmează de bună voie și de o primesc înainte de lucrarea poruncilor, îi aduce pe mulți din moarte la viață, primindu-L pe Hristos, Dumnezeul nostru. Și dacă au rămas în poruncile Sale și le-au păzit până la moarte, pot fi și ei ocrotiți, cei care stau sub acoperământul credinței — prin strădania lor.

Iar dacă s'au dezdoit întocmai unui arc încordat și s'au întors la cele dintâi fapte ale lor, nu mult după aceea s'au aflat rătăcinduse de la credință și s'au lipsit ei singuri de bogăția cea adevărată care este Hristos, Dumnezeul nostru. Ca noi să nu pătim la fel, socot de cuviință să păzim poruncile lui Dumnezeu după puterea noastră spre a ne bucura și de bunătățile de acum și de cele ce vor veni, dar mai ales să avem parte de bucuria vederii lui Hristos, de care să ne învrednicim cu toții, cu harul Domnului nostru Iisus Hristos, căruia slavă se cuvine în veci. Amin. ✽

Traducere

Cristina Amalia Alexandru, studentă

Facultatea de filologie clasică

București

(Din "Vestitorul Ortodoxiei," Martie 1995)

Cuvânt La ... *Cont. de la pag. 18*

locașul tuturor virtuților, dreptar al tăriei, desăvârșire a preoției, Cel care astăzi aduce de bună voie jertfă lui Dumnezeu pe Unul-Născut al Său, pe Cel după făgăduință (Gal. 3, 16).

Deci și voi să roșiți, și lui Dumnezeu și nouă, pentru a fi bine păstoriți și așezați în locul pășunii (duhovnicești) și adăpați la apa odihnei, cunoscându-vă Păstorul și fiind cunoscuți de către El, și urmând Celui ce vă cheamă la ușă ca Păstor și Eliberator, dar refuzând a urma celui străin, care pătrunde în staulul oilor ca un tâlhar și ca un viclean, nici ascultând de glasul străin care fură cu vicleșug și îndepărtează turma de la adevăr, în munți și în locuri pustii și în prăpăstii și în locuri care nu sunt cercetate de Domnul. Căci acest glas îndepărtează de la credința adevărată, cea în Tatăl și în Fiul și în Sfântul Duh, o dumnezeire și o putere, al Cărei glas l-au ascultat și l-ar asculta oile mele, iar nu cuvintele false și întinate, care jefuiesc și îndepărtează turma de adevăratul și întâiul păstor. Căci de aceste cuvinte din urmă trebuie ca noi toți, turmă și păstor, să ne ținem departe, ca de o iarbă care aduce boala și moartea, astfel încât păstorind și fiind păstoriți, toți să fie una (In. 17, 21) întru Iisus Hristos. Căruia se cuvine slava și puterea în veci. Amin. ✽

Traducere

Adrian Marinescu

student Facultatea de Teologie București

(Vestitorul Ortodoxiei, Aprilie 1966)

REINTEGRAREA PR. ION VESA ÎN SÂNUL CLERULUI EPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN AMERICA

În prezența Sf. Sale Episcopul NATHANIEL și a Sf. Sale Episcopul Iov din Chicago, Pr. Ion Vesa a admis că a fost afiliat cu un grup necanonic din New York, ceea ce era contrar Actului de Loialitate față de ierarhul său, Episcopul NATHANIEL, semnat la 19 Martie 1993. Deasemenea a admis că a asistat la serviciile religioase oficiate de Pr. George Cojan, suspendat de ierarhul său, Episcopul NATHANIEL, deși știa despre această suspendare. Că a continuat să desfășoare slujiri religioase deși era suspendat de la desfășurarea slujirilor de către ierarhul său, Episcopul NATHANIEL, până la rezoluția cazului său de către Consistoriul Spiritual. Că a participat la tulburările din urmă de la Parohia Sfânta Maria, Elmhurst, New York, la 26 Aprilie 1998, pe care o conducea oficial Pr. Protopop Mircea Marinescu.

Pr. Ion Vesa s'a căit totuși de faptele sale, cerând iertare și împăcare cu ierarhul său, Episcopul NATHANIEL și cu Episcopia și a acceptat condițiile impuse de Sfinția Sa Episcopul NATHANIEL de către Consistoriul Spiritual, și anume:

1. Ca Pr. Ioin Vesa să afirme public supunerea sa fără rezerve față de ierarhul Episcopiei (Episcopul NATHANIEL);

2. Că se va sposedi la un duhovnic indicat de Sfinția Sa Episcopul NATHANIEL;

3. Că acceptă suspendarea de la săvârșirea oricărei funcții preoțești, fie în public fie în particular, pentru o perioadă de (8) luni;

4. Că după opt luni va putea relua funcțiile preoțești cu titlu de probă pentru o perioadă de 2 (doi) ani.
Pr. Vesa este atașat la Parohia Sf. Dumitru, New York, pentru 8 luni, începând cu 21 Martie 1999.

Sfinția Sa Episcopul Nathaniel, mulțumește Atotputernicului Dumnezeu pentru binecuvântările pline de iluminare și har dăruite Episcopiei, clerului și ierarhului ei. ✽

Mănăstirea "Adormirea Maicii Domnului"
din Rives Junction, Michigan

HRAMUL SĂPTĂMÂNII LUMINATE ȘI CEREMONIA DE SFINȚIRE A LOCULUI PENTRU NOUA CASĂ DE OASPEȚI

Invităm tot clerul și pe toți credincioșii să participe la slujbele din Săptămâna Luminată.

Sâmbătă 17 Aprilie, 1999

9:00 a.m. — Utrenia

10:00 a.m. — Sfânta Liturghie Arhierească cu
Prea Sfințitul Episcop Nathaniel

Sfințirea locului pentru noua **casă de oaspeți** va avea loc imediat după Sfânta Liturghie, urmată de o masă festivă.

PAȘTELE ÎN LUMEA SATULUI ROMÂNESC

Țăranul este unul dintre puținii oameni care experimentează nemijlocit sentimentul dependenței de Dumnezeu. În cazul altor ocupații sau meserii (mai ales al celor specifice contextului de astăzi), Dumnezeu este perceput cu mai puțină intensitate sau nu mai este perceput deloc. Țăranii, însă, trudesec pământul știind că întreaga lor ființă că grâul se va face "dacă vrea Dumnezeu" sau "dacă dă Dumnezeu ploaie." Această învecinare cu Dumnezeu prin pământ a dat țăranului român o adâncă senzație de ancorare în sacru, de raportare la lumea de dincolo, raportare petrecută în orice moment, chiar și la cel mai neînsemnat gest. De aceea, ziua și noaptea, somnul și munca, cina și sărbătorile se circumscriau unor reguli precise, izvodite din cuminența pământului, transmise și respectate din

generație în generație cu religiozitate.

Datinile și superstițiile țăranilor români par astăzi, pentru foarte mulți, desuete și inutile, amuzante în cel mai fericit caz. Însă ele fac parte integrantă din ființa neamului românesc, iar asumarea lor înseamnă trăirea intensă a ceea ce Televiziunea română nu s'a hotărât încă să definească: rușinea sau mândria de a fi român.

Sărbătoarea Învierii, ca toate celelalte sărbători ortodoxe, a fost dintotdeauna respectată cu sfințenie în lumea satului românesc. Tradițiile și obiceiurile care au însoțit și mai însoțesc încă, în unele locuri, sărbătoarea Paștilor arată chiar și celui mai superficial observator marea bogăție spirituală a țăranului român, credința profundă care îl aduce în fața lui

Cont. la pag. 24

SFÂNTUL GHEORGHE: RĂBDARE ÎN SUFERINȚĂ

Sfântul mare mucenic Gheorghe a fost unul dintre numeroșii creștini de la începutul secolului patru, care și-au dat viața pentru Iisus Hristos, atunci când asupra Bisericii s'a abătut ultima și deosebit de sângeroasă prigoană dezlănțuită de împăratul roman Dioclețian.

Sf. mucenic Gheorghe s'a născut în provincia Capadocia, din părinți evlavioși creștini și a primit o educație aleasă și o cultură temeinică în școlile înalte ale timpului. Tatăl său era un militar distins și ajunsese la o dregătorie mare și de încredere în conducerea treburilor de stat. Muri, însă, de tânăr, iar mama nu se mai recăsătorii, ci se dedică educației fiului său, Gheorghe în duhul frumuseții duhovnicești de învățătură a scrierilor sfinte, a rugăciunii și a unei purtări frumoase față de oameni.

Urmând profesiunea fatălui său, tânărul Gheorghe a intrat în cariera militară și a ajuns repede, la vârsta de numai 30 de ani, general în armata romană. Împăratul îl prețuia pentru cunoștințele sale și caracterul neîntinat de viciile vremii. Personalitatea tânărului câștigase destulă popularitate, datorită unui tact de finețe sufletească în comportamentul său față de oameni. Era apropiat și prietenos, drept și bun cu toți, fără mândrie și fără a privi pe cineva de sus, Blândețea față de cei necăjiți, solidaritatea cu cei oprimați și fermitatea față de corupție și lingușire i-a sporit prestigiul de suflet ales, în care se vedeau roadele educației creștine. Se părea că în fața sa era deschisă perspectiva unui viitor strălucit. Dar rânduiala lui Dumnezeu a fost ca nu un viitor pământesc, ci un viitor al vieții veșnice cerești și al unei străluciri dumnezeiești neapuse să încununeze pe Sfântul Gheorghe, iar pomenirea lui să rămână până la sfârșitul veacurilor.

În acele vremuri creștinii treceau prin încercări grele.

Împăratul Dioclețian îi socotea vinovați de toate relele care se abăteau asupra imperiului roman. Superficial și cu sufletul deformat de felurite superstiții și credințe religioase necreștine, incapabil să înțeleagă duhul vremii, Dioclețian nu cunoștea și nici nu voia să cunoască învățătura Domnului Iisus Hristos. El ținea cu încăpățănare la zeii romani și mai ales la cultul persoanei împăratului Romei, care se numea pe sine zeu și domn, și cerea ca cetățenii să fie obligați să-i aducă jertfe și închinare ca unei făpturi cerești. Creștinii nu puteau să se supună unei asemenea porunci. Ei nu se opuneau legilor statului și nici persoanei împăratului, ca om de stat. În această privință, Sf. Apostol Petru îndemna pe creștini să se supună împăratului și să-l cinstească ca deținător al autorității lumești a statului (I Petru 2, 13), ceea ce creștinii au respectat totdeauna. Dar a-i aduce împăratului jertfe și închinăciune ca unui Dumnezeu, aceasta nu putea fi admis de învățătura și de credința creștină. Ca urmare, creștinii erau

persecutați, supuși la diferite chinuri și dacă stăruiau în credință erau condamnați la moarte. Dioclețian a dat trei edicte, adică decrete împotriva creștinilor în care erau legiferate persecuțiile.

Pentru a le intensifica și mai mult, împăratul Dioclețian a ținut cu demnitate săi un sfat, în anul 303, în orașul Nicomidia, spre a adopta cele mai severe măsuri de nimicire a creștinilor.

În timpul discuțiilor care au avut loc în acest sfat, Sf. Gheorghe a luat apărarea creștinilor. El afirma că din punct de vedere juridic nu există nici un temei de a pedepsi pe oamenii cărora nu li se pot imputa delict, sau abateri morale ori fapte defăimătoare împotriva imperiului. Cine cunoaște învățătura creștină își poate da seama că ea nu prezintă nici un pericol și prigonirea ei este o greșeală. Dioclețian rămase însă neînduplecat în hotărârea sa și totodată surprins că Sf. Gheorghe apăra pe creștini. La întrebarea dacă și el este creștin, Sf. Gheorghe răspunse afirmativ. Împăratul încercă la început să-l câștige pe sfânt cu promisiuni ademenitoare, oferindu-i ranguri mari în treburile statului, dacă el va părăsi credința creștină. Dar nici un îndemn al împăratului n'a găsit răsunet în inima Sf. Gheorghe și nu i-a slăbit credința. Atunci împăratul a poruncit ca Sfântul să fie supus la chinuri grele. I s'a pus o piatră grea pe piept și a fost bătut. Apoi trupul i-a fost sfârșiat de o roată cu fiare ascuțite, după care a fost aruncat într-o groapă cu var. Din toate aceste chinuri sfântul a ieșit nevătămat, încât mulți au crezut în puterea Mântuitorului Iisus, între care a fost și împărăteasa Alexandra, soția lui Dioclețian.

Plin de mânie, împăratul a poruncit ca sfântul să fie supus la alte chinuri și mai grele. I s'au pus în picioare sandale cu cuie ascuțite care i-au rănit cumplit picioarele în timpul mersului, la care a fost silit. Dar rănilor s'au vindecat în chip minunat. Apoi un vrăjitor i-a dat o otrăvă puternică, pe care sfântul a luat-o, fără să i se întâmple ceva rău. Într-o noapte sfântului i s'a arătat în vis Mântuitorul și l-a îmbărbătat că în curând va birui toate chinurile și va primi cununa veșniciei. A doua zi, Sf. Gheorghe a fost dus la un templu cu idoli și i s'a poruncit să jertfească zeilor. Dar sfântul a refuzat și s'a rugat lui Dumnezeu să arate puterea adevăratei credințe. Rugăciunea a fost ascultată și statuile idolilor au căzut de pe locurile lor.

Dioclețian n'a mai putut să rabde minunile sfântului și a poruncit să i se taie capul. Aceeași pedeapsă a fost dată și împărătesei Alexandra. În drum spre locul de osândă, împărăteasa a murit de frică, iar Sfântului Gheorghe i s'a tăiat capul în ziua de 23 Aprilie, anul 303.

Astfel s'a încheiat viața pământească a unuia dintre marii luptători pentru cauza Bisericii lui Hristos. Mucenicia lui a impresionat pe mulți, iar pomenirea

la 23 Aprilie, a fost prilej de întărire a credinței și rezistenței împotriva persecuțiilor.

Sf. Gheorghe, în viața și în mucenicia sa, a mărturisit mult curaj pe Hristos Domnul și a murit pentru El, vedind o stăruință uimitoare în credință și o tărie de caracter creștin rar întâlnită. Pentru aceasta s'a vrednicit să fie făcător de minuni — așa cum amintește Iaxarul — și să fie prețuit de Mântuitorul potrivit vintelor Sf. Evanghelii: "Oricine va mărturisi pentru mine înaintea oamenilor și Eu mărturisii-voi pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri" (Mat. 10, 32).

Sf. Gheorghe e numit într-o cântare bisericească "crăitor preacinstit al buneii credințe, care pătimind a dobândit pe Hristos" (condacul). Iar a pătimi pentru Hristos aduce bucurie fără seamăn celor drepți, după cum scrie Sf. Apostol Petru: "Întrucât sunteți părtași suferințele lui Hristos, bucurați-vă, pentru ca și la tăierea slavei lui să vă bucurați cu bucurie mare" (I Petru 4, 13).

Mântuitorul a proorocit despre sfinții mucenici și mărturisitori că Duhul Sfânt îi va povățui ce să răspundă înaintea dregătorilor: "La dregători și la regi veți fi așași pentru Mine spre mărturie lor și păgânilor. Iar când vă vor da pe mâna lor, nu vă îngrijorați cum sau ce veți vorbi, căci se va da vouă în ceasul acela ce să vorbiți, fiindcă nu voi sunteți care vorbiți, ci Duhul Tatălui vostru este care grăiește întru voi" (Mat. 10, 19-20; Luca 12, 11-12). Prezența Duhului lui Dumnezeu în sfinți îi face pe aceștia să fie părtași la slava cerească, să moștenească viață veșnică (Mat. 19, 29) și să judece lumea cu Mântuitorul la Judecata cea din urmă (Mat. 24, 28; I Cor. 6, 2-3). Gradul acesta înalt de sfințenie

al sfinților explică de ce în Sf. Scriptură stă scris că Dumnezeu "va veni să se preamărească întru sfinții Săi" (II Tes. 1, 10; Ps. 15, 1). În același timp celor sfinți le este dată puterea să se roage pentru lume. Ne descoperă acest adevăr Sf. Apostol Evanghelist Ioan în Apocalipsă, scriind: "Și când a luat cartea, cele patru ființe și cei 24 de bătrâni au căzut înaintea Mielului, având fiecare alăută și cupe de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile Sfinților" (5, 8). În aceeași scriere, la cap. 8, 3-4, se spune: "Și a venit un alt înger și a stat la altar, având cădelniță de aur, și i s'a dat lui tămâie multă ca s'o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur dinaintea tronului. Și frumul tămâiei s'a suit, din mâna îngerului, înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților."

Iată de ce Biserica noastră cinstește și prăznuiește pe sfinți. Ei sunt nu numai persoane istorice care au pătit cu vitejie și cu credință și-au dat viața pentru Hristos Domnul, ci și purtători ai sfințeniei și ai rugăciunii permanente pentru credincioșii de totdeauna ai Bisericii. Sfinții vor rămâne chipuri de oameni care au biruit slăbiciunile și păcatele și au dobândit harul lui Dumnezeu într-o măsură atât de mare, încât rugăciunile lor au putere să ajute credincioșilor la întărirea și creșterea vieții duhovnicești.

Personalitatea Sf. mucenic Gheorghe este una din aceste lumini și modele permanente pentru credința și dragostea față de Hristos Mântuitorul lumii. El a primit "cununa dreptății" (II Tim. 4, 8) în Biserica cerească cea biruitoare. ✱

Arhid. Achim Băcilă

(Telegraful Român, Aprilie 1995)

MUNTELE MĂSLINILOR

— Tu-n inima mea îți plăcea să te retragi —
fără să vântej de spini, imală
florile de smârc printre haragi,
departe de mine
poiana domoală
în Muntele Măslinilor.

— Tu n'ai să mergi la Răstignire
fără să treacă peste trupul meu,
răspuns-am eu.

O, da ... nu va cânta cocoșul ...
Dar eu te'nreb din nou:
Imi dai inima ta
ca să mă rog în ea
ca'n Muntele Măslinilor?

Când s'a întors să-mi urce'n inimă
dormeam.
La fel a doua oară —
dormeam.
La fel a treia oară —
dormeam.

De fiecare dată chinului
cerca să-mi urce'n inimă
ce-I oferisem împrumut
ca Munte al Măslinilor.

Când m'am trezit
plătutu-mi-am tot lutul
somniaului.
Iuda îi dase deja sărutul
Domnului.

Ca o arsură
ce a mai rămas în Scriptură
despre inima mea
(ce-o singură dată putea
să fie Muntele Măslinilor)
e că de-acum
și până'n veacul anilor
voi sângea în rană.

Tu,
inima mea sărmană
ce mi-ai pierdut Muntele!
De-acum Scriptura și veacul te va numi
Indurerata inimă —
Grădina Ghetsimanilor!

Dumitru Ichim

Paștele În Lumea ...

Cont. de la pag. 21

Dumnezeu laolaltă cu universul lui: ogorul, casa, familia, uneltele.

Pentru sat, Paștele nu erau o simplă zi de petrecere și veselie, ci un praznic adevărat la care se ajunge cu truda celor șase săptămâni de post, care însemnau, pentru gospodarul casei, cele mai intense săptămâni de muncă la câmp, iar pentru gospodină, răstimpul dedicat în întregime țesutului. De-a lungul postului, gospodina trebuia să țeară cămăși noi pentru toți ai casei, ca fiecare să le îmbrace în ziua Paștilor, *să se înnoiască*, adică, de Învierea Domnului. Săptămâna Mare era o perioadă cu totul specială în care țărani își îngrijeau gospodăriile pentru a fi cât mai curate la marea sărbătoare, iar femeile se îndeletniceau, în Joia sau Vinerea Mare, cu încondeiatul ouălor. Deși pomenite mai rar astăzi sau socotite simple povești, legendele legate de înroșirea ouălor își păstrează nealterate frumusețea și însemnătatea lor spirituală pentru satul românesc. Unele dintre ele au sigur origine românească, ca cea descrisă de preotul și folcloristul Simion Florea Marian în cartea *Sărbătorile la români*: două fete tinere, o *româncă* și o evreică, întorcându-se de la un târg cu coșurile pline de ouă, vorbeau pe drum despre credința creștină și despre Domnul Iisus Hristos. Auzind de la româncă despre Înviere, evreica s'a arătat neîncrezătoare, spunând că atât este de adevărată Învierea Domnului, pe cât de adevărat este că ouăle din coșurile lor sunt roșii și nu albe. Uitându-se în coșuri, au văzut uimite că ouăle se înroșiseră și, de spaimă, au leșinat. Doi tineri care treceau pe acolo le-au stropit cu apă și fetele, trezindu-se, le-au dăruit ouă roșii. În amintirea acestei întâmplări, a doua zi de Paști, feciorii mergeau la casele fetelor și le stropeau cu apă, primind în schimb ouă roșii.

O altă legendă spune că Simon din Cirene plecase la câmp, având ca merinde câteva ouă fierte și pâine. După ce a purtat crucea Mântuitorului, mergând și muncind la câmp, a vrut să mănânce, însă ouăle se făcuseră roșii.

Chiar și astăzi, în ciuda superficialității cu care se sărbătorește Paștele în unele locuri, obiceiul de a roși ouă s'a păstrat în toate zonele și se practică aproape în fiecare casă. Alte datini țărănești, uitate în mare parte astăzi, împodobeau sărbătoarea Învierii de altădată, arătând credința oamenilor în caracterul ei cu totul excepțional, fast. Astfel, în noaptea Învierii, pe când toată suflarea satului se afla în biserică pentru a participa la slujbă, unii bărbați, mai ales cei tineri, așteptau pe malul unei ape curgătoare să audă clopotul tras în momentul când preotul rostea cu glas mare "Hristos a Înviat!" și se aruncau în apă, convinși fiind că tot anul aveau să fie sănătoși.

La masa de Paști, capul familiei ciocnea un ou roșu cu soția sa, *pentru a se întâlni pe lumea cealaltă*, și apoi tăia oul în felii mici, dând câte una fiecăruia din cei invitați la masă. Aceste felii erau mâncate

cu credința că, dacă se va rătăci cineva în pădure, va fi suficient să-și amintească cu cine a mâncat oul de Paști și va găsi drumul cel bun. După masa îmbelșugată tinerii se adunau în curtea bisericii și timp de câteva ore, în așteptarea vecerniei, trăgeau clopotele continuu pentru a vesti tuturor Învierea Domnului. În unele locuri, mai ales în Bucovina, feciorii își alegeau un *crai* dintre cei mai harnici, pentru a le judeca și pedepsi toate greșelile făcute în timpul anului. Faptele rele ale tinerilor erau strict legate de viața de zi cu zi și astăzi ar părea foarte ciudate generației de aceeași vârstă pierderea unui cui de la osia carului, ruperea coarnelor de la plug, neascultarea părinților etc. Cei găsiți vinovați erau purtați în jurul bisericii și la fiecare latură erau loviți la tălpi cu vergele de lemn, pentru a nu mai repeta de-a lungul anului greșelile.

Sărbătoarea Paștilor era, deci, o sărbătoare a comunității, iar neparticiparea deplină la ea, prin călcarea postului sau absența de la slujba Învierii, atrăgea pentru cel în cauză oprobriul satului care îl considera "spurcat" și expus tuturor bolilor și relelor timp de un an de zile, până la următoarea Înviere când avea ocazia să se îndrepte.

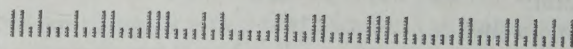
Există și astăzi zone în care tradiția s'a păstrat vie și puternică, dar, din păcate, în foarte multe locuri obiceiurile s'au pierdut sub influența nefastă a dorinței de modernism, specifică unei lumi aflate la întretăierea vânturilor și la răscruce de vremi. Deși ar părea bizar pentru mulți, cea mai la îndemână soluție poate fi redescoperirea comorilor spirituale românești, ascunse sub mâl negru de ateism comunist sau democrat. *

Aurel Na

("Vestitorul" Aprilie 1993)

SOLIA — THE HERALD
PO BOX 185
GRASS LAKE MI 49240-0185
USA

Periodicals
Postage Paid
at Jackson
and additional
offices

*****ALL FOR ADC 945
ORTHODOX INSTITUTE

2311 HEARST AVE
BERKELEY CA 94709 - 1319

S#
P#